

A PENGUIN SPECIAL

#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

J.R. WARD

FATHER MINE:
ZSADIST AND
BELLA'S STORY

A BLACK DAGGER BROTHERHOOD NOVELLA

FATHER MINE

ZSADIST AND BELLA'S STORY

A Black Dagger Novella

J.R. WARD

NEW AMERICAN LIBRARY

Rečnik pojmova i vlastitih imena i naziva

Bratstvo crnog bodeža (vi. n.) Skupina iznimno uvežbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom telesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zaceljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i retko kontaktiraju s članovima drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške povrede, npr. teškom ranom od metka ili ubodom u srce itd.

Na početku dvadeset i prvog veka Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnev), Tohrment (Muka), Vishous (Pakost), Rhage (Bes), Phury (Jarost) i Zsadist (Mučilac).

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir potčinjen radi ispunjavanja potreba nekog drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Čuvarđjevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmerene na duhovno, a ne na svetovno. Imaju malo ili nimalo kontakta s mužjacima, no po Čuvarđjevinu se nalogu mogu združivati s ratnicima radi održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, ali braća su napustila tu praksu.

slugan (im.) Član služinske klase u svetu vampira. Slugani imaju starinske, konzervativne tradicije vezane uz služenje sebi nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa oblačenja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani životni vek iznosi otprilike pet stotina godina.

Senosvet (vi. n.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovo susreću s voljenim osobama te u kojoj provode vječnost.

Prva porodica (vi. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna deca. **helren** (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

leelan (im.) Naziv od milja koji u prevodu znači otprilike »najdraži/a«.

Degradacijsko društvo (vi. n.) Red ubica koje je okupio Omega radi istrebljivanja vampirske vrste.

degrad (im.) Obezdušen čovek, član Degradacijskog društva, čiji su plen vampiri, CO a cilj njihovo istrebljenje. Degrade se mora probosti kroz grudi da bi ih se ubilo, inače žive večno. Ne jedu ni ne piju, te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju i postaju plavokosi, bleđi i svetlooki. Mirišu na dečji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobijaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja stavljeno srce.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženkin prelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi mužjaci u nekoj meri reaguju ako se nađu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mužjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

Omega (vi. ime) Zlonamerno, mistično biće koje želi iskoreniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarđjevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

princeps (im.) Najviši nivo vampirske aristokracije, niži samo od nivoa članova Prve porodice i Čuvarđjevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je

dobiti.

pirokant (im.) Odnosi se na ključnu slabost osobe. Ta slabost može biti unutarnja, npr. zavisnost, ili spoljašnja, npr. voljena osoba. **iskup** (im.) Ritualni postupak odbrane časti koji inicira strana koja je nanela uvredu. Ako prihvati, uvređena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

Čuvarđeva (vi. ime) Mistična sila koja savetuje kralja, a ujedno je i čuvar vampirskih arhiva i dodelitelj povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire.

shellan (im.) Vampirica združena s mužjakom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mužjaci izrazito posesivni.

Grobnica (vi. n.) Sveta riznica Bratstva crnog bodeža. Koristi se kao obredno mesto te kao skladište za posude sa srcima degrada. U Grobnici se obavljaju obredi kao što su inicijacije, sahrane i disciplinski postupci protiv braće. Pristup je zabranjen svima osim članovima Bratstva, Čuvarđevi i kandidatima za inicijaciju. **prelaz** (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje, vampire moraju piti krv suprotnog pola da bi preživeli te više ne podnose sunčevo svetlo. Do prelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mužjaci, ne prežive prelaz. Pre prelaza vampiri su fizički slabi, nezainteresovani i ne reaguju na seksualne nadražaje te se ne mogu dematerijalizovati.

vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od Homo sapiensa. Vampiri moraju piti krv suprotnog pola da bi preživeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je roka trajanja. Nakon prelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tokom dana i moraju se redovno hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljude ugrizom ili prenosom krvi, ali u retkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizovati kad god požele, ali moraju se smiriti i koncentrisati da bi to učinili, i ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sećanja pod uslovom da je reč o kratkotrajnim sećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vek iznosi više od hiljadu godina, u nekim slučajevima i duže od toga.

Prvo poglavlje

"Pa, Bella izgleda dobro."

Za kuhinjskim pultom Bratstva, Zsadić je podigao glavicu zelene salate i počeo je provlačiti oštricu kroz nju.

"Da, izgleda."

Sviđala mu se doktorica Jane. K vragu, dugovao joj je. Ali, morao je da se podseti na svoje ponašanje; bilo bi prokletu zeznuto kada bi odgrizao glavu ženi koja, ne samo da je bratova *shellan*, već je i ona koja je spasila njegovu ljubav da ne iskrvari na porođajskom stolu.

"Oporavila se predivno u poslednja dva meseca." Doktorica Jane ga je posmatrala s druge strane stola, njena *Marcus Welby M.D.* torba je bila pored njene prozirne ruke.

"I Nalla napreduje. Čoveče, vampirsko mlado napreduje mnogo brže nego ljudska beba. Zaista, izgleda kao da već ima devet meseci."

"Obe su odlično." Nastavio je sa sečenjem, pomerajući ruku dole i kroz, dole i kroz. Na drugoj strani oštrice, ostajali su kovrdžavi listovi u zelenim trakama, kao da su sečenjem bili oslobođeni.

"A kako tebi ide cela ta *Tata-stvar*..."

"Jebote!"

Ispustivši nož, opsovao je i podigao ruku koja mu je bila na salati. Rez je bio dubok, do koske, a krv crvena dok se izlivala i kapala s njegove kože. Doktorica Jane mu je prišla:

"U redu, hajde, idemo do sudopere."

Bolje po nju, nije ga pipnula po ruci ili pokušala da ga navodi; samo je išla pored i pokazala put kuda.

I dalje nije voleo kada ga neko drugi, osim Belle, dira po telu. Iako je napravio neki napredak.

Sada, ako je kontakt bio neočekivan, njegov prvi nagon nije bio da nađe neko odgovarajuće oružje i da iseče onoga ko se usudio da ga dotakne.

Kad su bili ispred sudopere, doktorica Jane je zapušila odvod i namestila tanak mlaz tople vode.

"Pod vodu." samo je rekla.

Ispužio je ruku i stavio palac u toplu vodu. Rez kao da je goreo, ali nije se trgnuo.

"Daj da pogađam. Bella ti je tražila da pričaš sa mnom malopre."

"Nije." Kad ju je prostrelio pogledom samo je protresla glavu: "Pregledala sam nju i bebu. To je sve."

"Pa dobro. Jer sam ja u redu."

"Imala sam osećaj da ćeš to reći." Doktorica Jane je prekrstila ruke na grudima i počastila ga takvim pogledom da je poželeo da sagradi zid od cigli među njima. Bilo da je bila u čvrstom ili, kao sada, u prozirnom stanju, bilo je svejedno. Kada te posmatra tako, osećaš se kao da si ispekaren.

Nije ni čudo što su se ona i V. tako složili.

"Jeste pomenula da nećeš da se hraniš od nje."

Z. se stresao:

"Nalli je potrebnije ono što ona može da da nego meni."

"Nije *ili ti ili beba* situacija. Bella je mlada i zdrava i ima odlične prehrambene navike. A i dao si joj da se nahrani od tebe."

"Naravno. Sve za nju. Za nju i njenu bebu."

Usledila je duga tišina. Onda:

"Možda bi želeo da popričaš sa Mary?"

"O čemu?" Ugasio je vodu i protresao dlan. "Samo zato što poštujem potrebe svoje *shellan* misliš da je potrebno da pričam sa psihijatrom?" Otkinuo je ubrus i obrisao dlan.

"Za koga je salata, Z?"

"Šta?"

"Salata. Za koga je?"

Izvukao je kantu i ubacio iskorišćen ubrus u nju.

"Bella. Za Bellu je. Slušaj, ne želim da te uvredim, ali..."

"A kad je bio poslednji put kada si *ti* jeo?"

Podigao je ruke uvis u stilu *Stop! Za ime Boga!*

"Dosta. Znam da želiš dobro, ali imam kratak fitilj, a poslednja stvar koja nam treba jeste da Vishous krene na mene jer sam se pogubio pred tobom. Shvatam poentu..."

"Pogledaj svoju ruku."

Pogledao je dole. Krv je jurila s vrha njegovog palca na zglob i podlakticu. Da nije imao majicu kratkih rukava, prešlo bi preko lakta.

Glas doktorke je bio iritantan, njen logički napadajući ton:

"Na opasnoj si liniji na poslu gde se oslanjaš na svoje telo da radi stvari koje bi te sprečile da pogineš. Ne želiš da pričaš s Mary? U redu. Ali moraš da doneseš neke zaključke fizički. Taj rez je trebalo do sada da se zatvori. Nije, i sklona sam da se kladim da neće prestati krvariti još sat, i više." Protresla je glavu. "Wrath me postavio za glavnog lekara Bratstva. Zajebavaj se sa jelom (hrana), hranjenjem (Bella) i spavanjem tako da utiče na tvoje performanse, staviću ti dupe na klupu."

Z. je zurio u sjajne kapljice koje su izlazile iz rane. Reka njih je prešla preko tanke crne robovske trake koja je bila istetovirana na njegovom zglobu pre skoro dvesto godina. Imao je još jednu na drugom zglobu i jednu oko vrata.

Nagnuvši se napred, otkinuo je još jedan ubrus. Krv se obrisala savršeno, ali nije bilo moguće otarasiti se od toga čime ga je njegova bolesna Gospodarica označila. Mastilo je bilo duboko u tkivu, stavljeno tu da pokaže da je on nečija svojina za korišćenje, a ne osoba sa pravom na život.

Bez ikakvog razloga, pomislio je na Nallinu bebeću kožu, tako neverovatno mekanu i u potpunosti netaknutu. Svi su govorili kako je bila mekana. Bella. Sva njegova braća. Svaka *shellan* ove kuće. To je bila jedna od prvih stvari koje bi prokomentarisali dok bi je držali. To, i kako je kao mali jastuk, bila je tako zagrljiva.

"Jesi li pokušao da ih ukloniš?" Doktorica Jane ga je upitala tiho.

"Ne mogu se skinuti." Rekao je tvrdo, spuštajući ruku. "Mastilo ima so u sebi. Trajno je."

"Ali, jesi li ikada pokušao? Sada postoje laseri koji..."

"Bolje da sredim ovaj rez da bih mogao da završim s ovim ovde." Zgrabio je novi ubrus. "Trebaće mi malo gaze i traka..."

"Imam ih u svojoj torbi." Okrenula se da ode do stola. "Imam sve..."

"Ne, hvala. Postaraću se za sebe."

Doktorica Jane je zurila u njega, stisnutih očiju:

"Ne interesuje me što si nezavisan. Ali glupost je nešto što ne podnosim. Je l' jasno? Ta klupa ima tvoje ime na sebi."

Da je bila jedna od njegove braće, izvukao bi očnjake i zarežao na nju. Ali nije mogao to da uradi doktorici Jane, i ne samo zato što je bila žensko. Stvar je bila u tome što nije imao šta da joj odbrusi. Iznosila je svoje objektivno medicinsko mišljenje.

"Je l' jasno?" Ponovila je, neuplašena i neimpresionirana, koliko god da je zlobno izgledao.

"Da, čuo sam te."

"Odlično."

"Ima te noćne more... Gospode, te noćne more."

Bella se sagnula i ubacila prljavu pelenu u kantu. Na putu nazad, uzela je drugu ispod stola za presvlačenje i izvukla talk i maramice za bebe. Obuhvativši Nalline zglobove, podigla je guzu svoje kćerke i stavila pelenu i puder.

S druge strane bebine sobe, Phuryjev glas je bio tih.

"Košmari o tome kako je krvni rob?"

"Mora da je to." Spustila je Nallinu čistu guzu dole i namestila stranice pelene. "Jer ne želi da priča sa mnom o tome."

"Da li je jeo hranu? Hranio se od tebe?"

Bella je protresla glavu dok je nameštala Nallinu benkicu. Ta stvar je bila pastelno roze boje i imala belu lobanju i prekrštene kosti na sebi.

"Ne jede normalnu hranu mnogo i ne hrani se od mene. Kao da... Ne znam, kad se ona rodila izgledao je tako zadivljen i uključen i srećan. Ali onda, kao da se okrenuo neki prekidač i on se samo zatvorio. Skoro je loše kao što je bilo na početku." Gledala je dole u Nallu koja je mazila aplikaciju na svojim malim grudima. "Izvini, tražila sam da dođeš ovde... Ja samo ne znam šta više da radim."

"Drago mi je što jesi. Uvek ću biti tu za oboje, znaš to."

Naslonivši Nallu na svoje rame, okrenula se. Phury se naginjao nad kremasti zid sobe, njegovo ogromno telo je prekidalo šaru polu-naslikanih zeka i veverica.

"Ne želim da te stavim u nezgodnu poziciju. Ili da te udaljim od Cormije bez potrebe."

"Nisi." Protresao je glavu, njegova raznobojna kosa se sjajila. "Ako sam tih, to je zato što pokušavam da smislim šta bi bilo najbolje da uradimo. Razgovor sa njim nije uvek rešenje."

"Istina. Ali nestaje mi i ideja i strpljenja." Bella se pomerila i sela u stolicu za ljuljanje, promenivši bebinau poziciju.

Nalline sjajne žute oči su se izdvajale s njenog anđeoskog lica, i raspoznavanje se videlo u njenom pogledu. Zнала je tačno ko je bio s njom... i ko nije. Spoznaja je došla u poslednje dve nedelje. I promenila sve.

"Ne želi da je drži, Phury. Ne želi čak ni da je podigne."

"Jesi li ozbiljna?"

Belline suze su naterale da se lice njene kćerke zamuti.

"Dođavola, kad će više ova post-porođajna depresija proći? Cmizdrim skoro ni zbog čega."

"Čekaj, čak ni jednom? Nije je izneo čak ni iz kolenke ili..."

"Neće da je dodirne. Sranje, hoćeš li mi dodati jebenu maramicu?" Kad joj je kutija prišla blizu, uzela je jednu i prinela je očima. "U takvom sam haosu. Sve o čemu mogu da razmišljam jeste to da Nalla prolazi kroz čitav život pitajući se zašto je njen otac ne voli." Opsovala je tiho kako su suze navirale. "U redu, ovo je smešno."

"Nije smešno." rekao je. "Stvarno nije."

Phury se spustio na kolena, držeći maramice ispred sebe. Apsurdno, ali Bella je primetila da je na kutiji slika aleje prelepog drveća sa prašnjavim putem koji je sezao u daljinu. Sa druge strane, žbunovi sa cvećem su učinili da stabljike izgledaju kao da nose baletske suknje. Zamislila je da ide tim putem... na mesto koje je bilo mnogo bolje od onoga gde se sada nalazila.

Uzela je drugu maramicu.

"Stvar je u tome, odrasla sam bez oca, ali sam makar imala Rehvengea. Ne mogu da

zamislim kako bi bilo da imaš oca koji je živ, ali mrtav za tebe." Proizvevši sladak zvuk, Nalla je zevnula i protrljala svoje lice sa drugom stranom svoje pesnice. "Pogledaj je. Tako je nevina. I tako dobro reaguje na ljubav... Mislim... O za ime Boga. Kupiću akcije u Kleenex-u." Sa zgražavajućim tonom, uzela je još jednu maramicu. Da bi izbegla da gleda u Phuryja dok je brisala nos, pustila je sebe da gleda po crvenoj sobi koja je pre rođenja bila walk-in orman. Sada je sve bilo u vezi mladog, sve u vezi porodice, sa ljuljaškom koju je Fritz ručno napravio i odgovarajućim stolom za presvlačenje i kolevkom koja je još uvek bila ukrašena sa višebojnim trakama.

Kada joj je pogled pao na spuštenu kutiju gde su bile sve te debele knjige, osećala se još gore. Ona i ostala Braća su bili ti koji su čitali Nalli, koji bi je stavili u krilo i otvarali sjajne korice i čitali rimovane reči. Nikad to nije radio njen otac, iako je Z. naučio da čita pre skoro godinu dana.

"Ne obraća joj se kao svojoj kćerki. To je moja kćerka. Po njemu, ona je moja, ne naša."

Phury je ispustio zvuk zgražavanja:

"Gospode, pokušavam da se oduprem porivu da ga prebijem sada."

"Nije njegova krivica. Mislim, posle svega što je preživeo... Trebalo je da očekujem ovo, valjda." Pročistila je grlo. "Mislim, cela ova stvar oko trudnoće nije bila planirana i pitam se... možda me mrzi i žali zbog nje?"

"Ti si njegovo čudo. Znaš da jesi."

Uzela je još maramica i protresla glavu.

"Ali nisam samo ja više. I neću da je podižem ovde ako on ne može da podnese ove uslove... ostaviću ga."

"Opa, mislim da je to malo preterano..."

"Počela je da prepoznaje ljude, Phury. Počinje da shvata da je isključena. I on je imao tri meseca da se navikne na ideju. Vremenom, postalo je gore, ne bolje."

Kako je Phury opsovao, pogledala je u prelepe žute oči brata blizanca svog *hellrena*. Gospode, ta citrusna boja je sjajila s lica njene kćerke takođe, tako da nije bilo moguće gledati Nallu, a ne misliti na njenog oca. A ipak...

"Ozbiljno," rekla je, "kako će sve ovo da izgleda za godinu dana? Nema ništa usamljenije od toga da spavaš pored nekoga ko ti nedostaje kao da je mrtav. Ili imati tako nešto za oca."

Nalla je podigla svoju debelu ručicu i uhvatila se za jednu od maramica.

"Nisam znao da si ovde."

Belline oči su pogledale pravo na dovratak. Zsadić je stajao tu, držeći poslužavnik sa salatom i čašom limunade. Imao je beli zavoj na levoj ruci i *Ne pitaj ništa* izraz na licu. Stojeći tu, na pragu sobe, bio je upravo onakav u kakvog se zaljubila i združila: ogroman mužjak sa izbrijanom glavom i ožiljkom preko lica, sa robovskim trakama na zglobovima i oko vrata i pirsinzima na bradavicama koje su se videle ispod uske crne majice. Setila ga se kakav je bio kada ga je prvi put videla, udarajući džak dole u teretani centra za treniranje. Bio je neverovatno brz s nogama, njegove pesnice su bile brže nego što su oči mogle da uhvate, džak se vraćao nazad od siline udaraca. A onda, bez pauze, izvadio je bodež iz svog držača na grudima i zabio u tu stvar koju je udarao, pomerajući oštricu kroz kožu džaka, dok je ono čime je bio napunjen ispadalo iz njega kao da su to bili unutrašnji organi degrada.

Saznala je da on nije bio samo ubojit ratnik. Te njegove ruke su u sebi imale i mnogo nežnosti, takođe. I to uništeno lice sa tom rasećenom gornjom usnom joj se smešilo i gledalo je s ljubavlju.

"Došao sam da vidim Wrathu," rekao je Phury ustajući. Z-ove oči su se premestile na kutiju *Kleenex-a* koju je držao njegov blizanac, zatim na gomilu maramica u Bellinoj ruci.

"Jesi li."

Kako je ušao i spustio poslužavnik na komodu gde su držane Nalline stvari, nije pogledao u svoju kćerku. Ali ona, s druge strane, je znala da je on u sobi. Mlado je okrenulo glavu u njegovom pravcu, njene nefokusirane oči su molile, a debele ručice se pružale ka njemu.

Z. je izašao u hodnik.

"Lepo se provedi na sastanku. Ja idem u lov."

"Ispratiću te do vrata" reče Phury.

"Nema vremena. Kasnije." Z-ove oči susretoše Belline na kratko. "Volim te."

Bella je zagrlila Nallu bliže srcu.

"I ja tebe volim. Čuvaj se."

Samo je klimnuo jednom i više ga nije bilo.

Drugo poglavlje

Kako se Zsadist probudio u panici, pokušao je da smiri disanje i da shvati gde se nalazi, ali oči mu nisu bile od velike pomoći. Sve je bilo mračno... pronašao se u nemirnom, hladnom crnilu kroz koje, koliko god je izoštravao svoj vid, nije mogao prozreti. Mogao je biti u svojoj sobi, na terenu... u ćeliji.

Probudio bi se iz sna na ovaj način mnogo, mnogo puta. Za sto godina koliko je bio krvni rob, probudio bi se u paničnom slepilu i pitao šta će mu sledeće biti urađeno i od čije strane. A kad je oslobođen? Košmari su činili da se pita to isto.

U oba slučaja je to bilo takvo sranje. Kad je bio Gospodaričino vlasništvo, da se pita ko i kad i gde, nije mu pomoglo. Zlostavljanje je bilo neizbežno, bilo da je bio okrenut licem na gore ili licem na dole na postelji. Bio bi iskorišćen sve dok njegova Gospodarica i njeni pastuvi nisu bili zadovoljeni, a onda bi bio ostavljen da leži sam u svojoj zatvorskoj ćeliji istrošen i krvareći.

A sad, sa ovim ružnim snovima? Budeći se u istom užasu u kakvom je bio kao krvni rob, samo je potvrđivalo njegove prošle strahove u njegovoj podsvesti umesto da ih ukloni.

Barem je... mislio da sanja.

Prava panika ga je obuzela kada se zapitao koja ga je tama obuhvatala. Da li je bio mrak ćelije? Ili tama njegove sobe sa Bellom? Nije znao. Obe su izgledale isto kad nije postojao nijedan vizuelni trag da precizno odredi, a jedini zvuk u ušima mu je bio odjek lupanja njegovog srca.

Rešenje? Pokušao je pomeriti ruke i noge. Ako su bile bez lanaca, ako nisu bile okovane, značilo bi da je uhvaćen u grču svog uma još jednom, prošlost se pružala ka njemu iz prašnjavog groba njegovog sećanja i hvatala ga svojim koščatim rukama. Sve dok je mogao pomerati svoje ruke i noge po čistim čaršavima, bio je u redu.

U redu. Pomeriti svoje ruke noge.

Njegove ruke. Njegove noge. Moraju se pomeriti.

Pomerite se.

O Bože... proklete da ste, pomerite se.

Njegovi udovi nisu ni mrdnuli, i u paralizi svog tela oštrica istine ga je presekla. Bio je u rupi tame ćelije svoje Gospodarice, okovan na leđima, debeli čelični okovi držali su ga na platformi za zlostavljanje. Ona i njeni ljubavnici će opet doći do njega i radiće mu šta god požele, prljajući mu kožu, uništavajući ga iznutra.

Zajecao je, patetični zvuk zavibrirao mu je iz grudi opuštajući mu vilicu kao da je odahnula što ga se oslobodila. Bella je bila san. On je živio u košmaru.

Bella je bila san...

Koraci su se približavali sa skrivenog stepeništa koje je dosegalo dole do spavaće sobe Gospodarice, zvuk eha je postajao glasniji. I bilo je više od jednog zvuka čvrstih koraka. Životinjskim užasom, mišići su mu se napeli i podizali skelet, boreći se očajnički da se oslobode prljavog vezivanja mesa koje samo sto nije maženo, napadnuto i iskorišćeno. Znoj mu je izbio po licu i stomak mu se zavezao, žuč mu je napadala jednjak pokušavajući da dođe do njegovog jezika.

Neko je plakao.

Ne... cvileo.

Plać mladog se začuo iz samog ugla ćelije.

Njegova borba se zaustavila na kratko, dok se pitao šta će novorođenče na ovakvom mestu. Gospodarica nije imala potomke niti je bila trudna tokom godina dok ga je posedovala...

Ne... čekaj... on je doveo mlado ovde. To je bilo njegovo mlado što je plakalo i Gospodarica će pronaći mlado. Ona će pronaći novorođenče i... o Bože.

Ovo je bila njegova krivica. On je doveo mlado ovde.

Izvuci mlado odavde. Izvuci mlado...

Z. je uvio svoje pesnice i nabio laktove u posteljину, uzdahnuvši svaki atom snage koji je imao. Moć je došla čak i više iz njegovog tela. Bila je rođena njegovom voljom. Masivnim talasom je... nije

postigao apsolutno ništa. Okovi su porezali zglobove i gležnjeve do kostiju, presecajući kožu tako da mu se krv mešala sa hladnim znojem.

Kako su se vrata otvorila, mlado je plakalo i nije je mogao spasiti. Gospodarica će...

Svetlo se prelilo po njemu, vrtoglavo ga vraćajući u stvarnost.

Bio je van svog bračnog kreveta kao da je bio udaren Chevy-jem, dočekavši se u borbenom položaju sa pesnicama na grudima, ramena povučениh u čvrstu pozu, zategnutih i spremnih za akciju.

Bella se lagano sklonila od lampe koju je palila, kao da nije htela da ga uplaši.

Gledao je svuda po sobi. Kao i obično, nije bilo nikoga protiv koga bi se borio, ali jeste probudio sve. U uglu, Nalla je plakala u svojoj kolenki i prestravio je svoju voljenu *shellan*. Ponovo.

Nije bilo Gospodarice. Nikoga od njenih ljubavnika. Nije bilo lanaca ni okova koji bi ga držali za postelju. Mlado nije bilo u ćeliji sa njim.

Bella je skliznula s kreveta i otišla do kolenke, podignuvši Nallu koja je bila crvena u licu i vrištala. Kćerka, međutim, nije imala ništa od ponuđene utehe. Mlado je držalo svoje bucaste ručice pravo ka Zsadistu, cvileći za svojim ocem, sa suzama koje su napravile potočić na njenom licu.

Bella je sačekala trenutak, kao da se nadala da će ovoga puta biti drugačije, da će on prići i uzeti svoje mlado, utešiti dete koje je tako očigledno želelo njega.

Z. se odmicao unazad, sve dok mu ramena nisu dotakla zid, zagrlivši sebe oko grudi. Bella se okrenula i šaputala svojoj najdražoj dok je odlazila u bebaću sobu. Vrata su utišala kćerkin plač kada su se zatvorila.

Z. se spuštao niz zid sve dok mu dupe nije dodirnulo pod.

"Jebi ga!"

Trljao je svoju obrijanu glavu napred-nazad, a zatim pustio ruke da vise preko kolena. Nakon nekog vremena, shvatio je da sedi kao što je nekad sedeo u onoj ćeliji, leđa naslonjenih na zid, lica okrenutog ka podu, kolena podignutih, dok mu je telo drhtalo.

Pogledao je u svoje zglobove sa robovskim trakama. Crna je bila tako jasna na njegovoj koži, tako trajna, izgledala je kao okovi koje je nekada nosio.

Nakon samo Bog zna koliko vremena, vrata male sobe su se otvorila i Bella se vratila sa mladim. Nalla je opet spavala, ali dok ju je Bella ponovo stavljala u kolenku, radila je to sa nežnošću, kao da je to bila bomba koja će eksplodirati svakog časa.

"Žao mi je." rekao je tiho, trljajući svoje zglobove.

Bella je obukla ogrtač, otišla do vrata i izašla u hodnik. Sa rukom na kvaci, pogledala ga je, sklanjajući pogled.

"Ne mogu više govoriti da je u redu."

"Zaista mi je žao zbog snova..."

"Govorim o Nalli. Ne mogu reći da je to što je odbacuješ u redu... ne mogu reći da razumem, da će biti bolje i da ću biti strpljiva. Činjenica je, ona je tvoje dete isto koliko je i moje, i ubija me kad te vidim kako se udaljavaš od nje. Znam kroz šta si prošao i želim da budem susretljiva, ali... sve je drugačije za mene sad. Moram da razmišljam o tome šta je dobro za nju, a da ima oca koji čak neće ni da je dodirne? To nije to."

Z. je savio obe svoje ruke i pogledao u svoje dlanove, pokušavajući da zamisli sebe kako podiže mlado. Robovske trake su mu delovalo tako ogromno... ogromne... i zarazne.

Reč nije bila ne želim, pomislio je. Bila je ne mogu.

Stvar je bila u tome što, i kad bi tešio Nallu i igrao se s njom i čitao joj, značilo bi da joj je on otac. A njegovo nasleđe nije bilo ništa što bi želeo da ostaviš nekom mladom. Bellina rođena kćerka je zaslužila bolje od toga.

"Želim da odlučiš šta želiš da radiš." reče Bella. "Ako ne možeš biti otac, ostavljam te."

Znam da zvuči surovo, ali... moram da mislim o tome šta je najbolje za nju. Volim te i voleću te zauvek, ali ne radi se više samo o meni."

Na trenutak mu se učinilo da nije dobro čuo. Da ga ostavi?

Bella je izašla u hodnik sa statuama.

"Idem da prezalogajim nešto. Ne brini za nju. Vratću se odmah."

Zatvorila je vrata bez ijednog zvuka.

Kad je noć pala dva sata kasnije, način na koji su se vrata tako tiho zatvorila još uvek je odzvanjao u Z-ovoj glavi.

Stajavši ispred svog ormara punog crnih majica i kožnih pantalona i oružja, tražio je po svojim unutrašnjim namerama, jureći ih po lavirintu svojih emocija.

Naravno, želeo je da prevaziđe to sranje oko svoje kćerke. Naravno da je želeo.

Samo je bilo nepremostivo: ono što mu je bilo učinjeno, možda je bilo deo prošlosti, ali samo je trebalo da pogleda u svoje zglobove da bi video da je još uvek isprljan svim tim - i nije želeo ništa od tog sranja nigde blizu Nalle. Imao je isti problem s Bellom na početku njihove veze i uspeo je to da prevaziđe uz pomoć svoje *shellan*, ali umešati mlado u to, za njega je bilo nepodnošljivo. Z. je bio telesno otelotvorenje takve okrutnosti, koja nije postojala nigde na svetu. Nije želeo da njegova kćerka zna da na svetu postoji tako duboka izopačenost, a još manje da je izloži njenim posledicama.

Jebi ga.

Šta će da radi kad ona bude bila dovoljno velika da pogleda u njegovo lice i pita ga zašto je imao ožiljke i kako je postao ovakav? Šta bi trebalo da uradi kad bude želela da zna zašto ima ove crne trake na svojoj koži? Šta će njen stric Phury da odgovori kada ga pita zašto nema jednu nogu?

Z. je navukao jednu od majica i kožnih pantalona, zatim stavio na grudi držač za bodeže i otvorio orman sa pištoljima. Kako je uzeo par *SIG Sauer* četrdesetica, brzo ih je proverio. Navikao je na male devetke - sranje, navikao je da se bori ničim, do svojim golim rukama. Ali od kad je Bella ušla u njegov život, međutim, postao je pažljiviji. A ovo je, naravno, bio još jedan okretač u njegovom mozgu. Ubijao je za život. To je bio njegov posao. Nalla će da odrasta brinući se za njega svake noći. Kako i ne bi? Bella jeste.

Zatvorio je ormar s oružjem i zaključao ga ponovo, zatim proverio bodeže i obukao svoju kožnu jaknu.

Pogledao je ka kolevcu u kojoj je Nalla spavala.

Pištolji. Noževi. Šurikeni. Hriste, dete je trebalo da bude okruženo zvečkama i plišanim igračkama.

Poenta je bila, on nije bio stvoren da bude otac. Nikad nije bio. Biologija ga je, međutim, ubacila u ovu ulogu i sad su svi bili vezani lancima za njegovu prošlost: koliko god da nije mogao da zamisli život bez Belle, nije mogao da uvidi kako bi mogao biti otac kakvog Nalla zaslužuje.

S uzdahom je zamislio Nallinu zabavu za pokazivanje, nešto što je svaka pripadnica *glimere* imala godinu dana nakon transformacije. Kćerka bi uvek svoj prvi ples odigrala s ocem i mogao je da vidi Nallu u predivnoj crvenoj haljini, njenu višebojnu kosu podignutu, rubine oko njenog vrata... i sebe sa svojim sjebanim licem i svojim robovskim trakama koje vire ispod manžetni njegovog smokinga.

Super. Pakleno divna slika.

Psujući, Z. je otišao do kupatila gde se Bella spremala za večer. Hteo je da joj kaže da ide na sastanak i sumiranje svega od prošle noći, i čim završi s tim da će doći da popričaju. Ali, kako je pogledao iza ugla, samo se zaustavio i sledio.

Kroz maglu koja ju je obavijala posle tuširanja, Bella je brisala svoje telo. Kosa joj je bila umotana u peškir, njen dugi vrat otkriven, njena kremasta ramena su se pokretala tako da je mogla da obriše brzo i leđa. Njene grudi su se njihale, hvatajući njegov pogled, ukrućivale ga. Jebeš ga, ali dok ju je tako gledao, sve o čemu je mogao da razmišlja je bio seks. Bože, bila je prelepa. Sviđala mu se zaobljena dok je bila trudna, a voleo ju je i kakva je sad bila, takođe.

Brzo je smršala nakon Nallinog rođenja, stomak joj je bio čvrst kao i pre porođaja, njeni bokovi su povratili ženstvene konture. Grudi su joj bile veće, a bradavice tamno ružičaste, nabrekle od težine.

Njegov kurac se napeo u pantalonama, kriminalac koji je želeo napolje iz svog zatvora.

Kad se povratio, shvatio je da Bella i on nisu bili zajedno od... pa skoro pre porođaja. Trudnoća je bila teška, a posle nje, Belli je trebalo vremena da se zaleći i bila je s pravom okrenuta ka brizi o svom mladom.

Nedostajala mu je. Želeo ju je. I dalje je mislio da je najspektakularnija i najerotičnija ženka na celoj planeti.

Bella je odložila svoj ogrtač na policu, okrenuta ogledalu i gledala u sebe. S grimasom se nagnula napred i zagledala u svoje obraze, vilicu, ispod brade. Zatežući kožu, uzdahnula je i okrenula se sa strane, uvlačeći stomak.

Pročistio je grlo da bi dobio njenu pažnju.

"Izaći ću sad."

Na zvuk njegovog glasa, Bella je pohitala da uzme svoj ogrtač. Navukavši ga brzo, privukla je revere skroz do grla.

"Nisam znala da stojiš tu."

"Pa..." njegova erekcija je splasnula. "Jesam."

"Izlaziš?" rekla je, oslobađajući kosu.

Nije čula ništa od onoga što joj je rekao, pomislio je.

"Da. Spremam se da izađem sad. Ali, moći ćeš da me dobiješ, kao i uvek..."

"Bićemo dobro." Savila se i počela da suši svoju kosu, zvuk peškira dok je to radila bio je preglasan za njegove uši. Iako je bila samo na deset koraka od njega, bila mu je nedostižna. Nije mogao da je pita zašto je skrivala svoje telo od njega. Isuviše se plašio odgovora.

"Prijatno veče večeras." rekao je suvo. Sačekao je trenutak, moleći se da će ga pogledati, malo mu se nasmešiti, poslati mu poljubac dok bude odlazio u rat.

"I ti." Podigla je kosu i ispravila se i posegnula za fenom. "Čuvaj se."

"Hoću."

Bella je uključila fen i uzela četku za kosu, samo da bi izgledala zauzeto dok se Z. okretao i odlazio. Kad je bila sigurna da je otišao, zaustavila se, isključila fen i pustila ga da padne na mermerni pult.

Srce ju je toliko bolelo da joj je bilo muka i zurila je u svoj odraz, sa željom da baci nešto na to staklo. Njih dvoje nisu bili skupa, kao, stvarno *zajedno*, još od... Bože, mora da je prošlo četiri ili pet meseci, pre nego što je počela s krvarenjima.

Više nije mislio na nju seksualno. Ne otkako je Nalla došla na svet. Kao da je njeno rođenje isključilo taj deo njihove veze za njega. Sad kad bi je dodirnuo, kao kad bi je brat dodirnuo - nežno, saosećajno.

Nikad sa strašću.

U početku je mislila da je to možda zato što više nije bila mršava kao pre, ali u poslednje četiri nedelje, njeno telo se povratilo. Makar, mislila je da jeste. Možda se

zavaravala?

Odvezavši svoj ogrtač, razdvojila je obe polovine, okrenula se na stranu i merila svoj stomak. Tada, dok joj je otac bio živ i dok je odrastala, važnost ženke da bude mršava radi *glimere* je bila urezana u nju, i čak nakon njegove smrti posle toliko godina, ta kruta upozorenja da je debela su ostala uz nju.

Bella je povredila samu sebe čvrsto vezivajući krajeve ogrtača.

Da, želela je da Nalla ima svog oca, i to joj je bila prvenstvena briga. Ali, nedostajao joj je njen *hellren*. Trudnoća se tako brzo desila da nisu imali šansu da uživaju u zanosu koji su osetili u prisustvu onog drugog.

Podigavši ponovo fen i uključivši ga opet, pokušala je da ne broji dane kad je poslednji put posegnuo za njom kako bi to mužjak uradio. Prošlo je previše vremena otkad ju je poslednji put svojim velikim, ogromnim rukama primakao sebi, probudio je usnama na leđima ili vratu i pritiskao je svojim čvrstim uzbuđenjem na boku. Ni ona nije posegnula za njim takođe, istina. Ali nije uzimala zdravo za gotovo ono što je dobijala zauzvrat. Poslednje što joj je trebalo sad jeste da bude odbijena zato što ga više nije privlačila. Već sada je bila emotivna olupina kao majka, hvala lepo. Neuspeh kao ženke bi bilo previše za nju.

Kad joj se kosa osušila, na brzinu ju je očešljala i otišla da proveriti Nallu. Stajavši nad kolevkom, gledajući svoju kćerku, nije mogla da veruje da su stvari stigle čak do ultimatumu. Oduvek je znala da je Z. nastavio da ima probleme zbog svega kroz šta je prošao, ali nikad nije pomislila da oni to ne bi mogli da premoste zajedno.

Njihova ljubav je izgledala tako da bi mogla da ih provede kroz sve nedaće.

Možda i nije mogla.

Treće poglavlje

Kuća je bila postavljena dalje od prašnjavog puta i okružena grmljem i odurnim drvećem s braon listovima. Dizajn joj je bio mešavina više arhitektonskih stilova, sa jednim iznimnim detaljem, svi su bili loše reprodukovani. Imala je krov kao Cape Cod, ali kao da je bila za ranč; imala je stubove na prednjem tremu kao kod kolonijalnih, ali bile su postavljene kao kod prikolica; uređena da izgleda kao zamak, a opet imala skromnost k'o u kante za smeće.

Oh, i bila je okrečena u zeleno. *Jolly Green Giant* zeleno.

Pre dvadeset godina ju je verovatno bio sagradio gradski momak s lošim ukusom, gledajući priliku za novim životom ovde, kao gospodin farmer. Sada je sve bilo pregaženo vremenom, osim jedne stvari.

Vrata su bila napravljena od sjajnog, *svežeg kao lala* čvrstog čelika i odavala utisak kao da biste ih našli na ulazu u ludnicu ili zatvor. A prozori su bili poređani u redove od po 2x6.

Z. je čučnuo iza istrulele ljuštore onoga što je nekada bio Trans Am iz '92, i čekao da se oblaci na nebu skupe i tako zaklone mesec kako bi ušao unutra. Preko prosušenog travnjaka i grobnog prilaza video je Rhagea, koji je bio iza hrasta. Što je bila jedina velika stvar da bi sakrila tu grdosiju.

Bratstvo je pronašlo ovo mesto noć pre, pukom srećom. Z. je bio u centru grada, patrolirao parkom pod Caldwellskim mostom, kad je ugledao par razbojnika kako bacaju telo u reku Hudson. Odstranjivanje leša je bilo brzo i profesionalno. Neregistrovan *sedan* je dovezen, dva lika pod crnim kapuljačama su izašla i otišla do gepeka, od tela su se videli glava i stopala, a ostaci su bačeni u rečnu struju.

Pljus-pljus, malo se kupalo.

Z. je bio za nekih deset jardi niže od njih tako da, kad je mrtav čovek doplutao, video je po grimasi na licu da je bio ljudski muškarac. U normalnim uslovima, ovo ne bi bio razlog da se bilo šta uradi. Ako je neko rešio da se igra *Kuma*, to nije bila njegova stvar.

Ali, vetar je promenio pravac i doneo mu miris nečega s mirisom šećerne vune. Postojale su dve stvari koje je Z. znao da mirišu tako i hodaju uspravno: stare dame i neprijatelj njegove vrste.

Imajući u obziru da Betty White i Bea Arthur nisu mogle biti ispod tih kapuljača imitirajući svog Tonyja Soprana, to je značilo da su dva degrada bila napred. Tako da je to bilo nešto što je Z. jednostavno morao da odradi.

U savršenom tajmingu, degradi su počeli da se raspravljaju. Dok su se oni nabijali jedan drugome nos uz nos i razmenili par šamara, Z. se dematerijalizovao najbliže *sedanu* što je mogao. Na registarskoj tabli na *Impali Junker-u* je pisalo *818NPA* i nije se pokazalo da ima još putnika u vozilu.

Treptajem oka se opet dematerijalizovao, ovoga puta na krov magacina ispod mosta. S ove pozicije i pogledom, čekao je sa slušalicom na uvetu i otvorenom linijom s Qhuinnom, održavajući se na vetru koji je duvao sa stražnje strane zgrade.

Degradi nisu imali običaj da ubijaju ljude. To je bilo gubljenje vremena - pod broj jedan, jer im nije donosilo poene kod Omege; a i bilo je dosta gužve ako ih uhvate - pod broj dva. Takoreći, ako bi neko video nešto što nije smeo, koljači nisu oklevali da mu isplate krajnju nagradu.

Kad je *Impala* najzad prošla ispod mosta, otišla je desno i uputila se dalje od centra grada.

Z. je pričao u svoj telefon i minut kasnije, crni *Hummer* je stigao tamo odakle je *Impala*

krenula. Qhuinn i John Matthew su uzeli slobodno večer s Blayom u *Zero-Sum-u*, ali ovi momci su uvek bili spremni za akciju. Čim ih je Z. pozvao, sva trojica su dotrčala do Qhuinnovog novog četvorotočkaša koji je bio prakiran blok i po dalje. Po Z-ovim instrukcijama, momci su požurili da sustignu *sedan*. Dok su se približavali, Z. je držao na oku degrade, premeštajući se s jednog krova zgrade na drugi sve dok nisu stigli do ivice reke.

Hvala kurcu da degradi nisu krenuli autoputem, jer bi mu onda pobjegli. Qhuinn je bio umešan za volanom i čim je *Hummer* bio za repom degradima, Z. je prekinuo sa svojim *Spajdermen* sranjem i pustio momke da rade svoj posao. Posle deset milja, Rhage je preuzeo od njih praćenje u svom GTO-u, da bi isključili mogućnost da degradi shvate da su praćeni. Baš pred zoru, Rhage ih je pratio do ovog mesta, ali bilo je isuviše blizu dnevnom svetlu da bi se moglo bilo šta uraditi.

Večeras se nadoknađivalo. I to još kako. I vidiš, *Impala* je bila parkirana na prilazu.

Kako su se oblaci približili, Z. je klimnuo Hollywoodu i obojica su se dematerijalizovali. S obe strane ulaznih vrata. Kratko osluškivanje je otkrilo svađu među istim degradima koje je Z. juče čuo kraj Hudsona. Očigledno su degradi nastavili sa dolivanjem ulja na vatru.

Tri, dva,.. jedan...

Rhage je šutnuo vrata, gurnuvši ih tako jako da je njegov šut ostavio trag na metalnoj ploči. Oba degrada su se zaokrenula i Z. im nije dao šansu da odreaguju. Koristeći se svojim SIG-ovima, obojicu je pogodio pravo u grudi. Rhage je prešao na posao s bodežima, skočivši napred, prvo ubadajući jednog pa onda i drugog degrada. Kako su bleskovi jakog svetla i oštri zvukovi izbledeli, brat je skočio na noge i skamenio se.

Ni Z. ni Rhage se nisu pomerili. Koristeći svoja čula, osluškivali su tišinu kuće tražeći bilo kakav dokaz da je još neko stanovao ovde.

Jecaj koji se začuo u tišini, dolazio je od pozadi i Z. je brzo koračao prema zvuku, štiteći se oružjem.

U kuhinji, podrumaska vrata su bila otvorena i dematerijalizovao se do onoga što je ostalo od njih. Brzinski je pogledao niz stepenice da li ima nekoga dole. Ogromna sijalica u obliku kugle je visila sa žica na dnu, ali svetlost nije pokazivala ništa do isprljanih podnih dasaka. Z. je svojom voljom ugasio svetlo i Rhage je preuzeo zaštitu s vrha stepeništa, dok se Z. spuštao lakim koracima u tamu.

Na donjem nivou je osetio miris sveže krvi i čuo cvokotanje vilice s leve strane. Uz pomoć volje je upalio svetlo... i ostao bez daha.

Civilni vampirski mužjak je bio vezan i rukama i nogama za sto. Bio je go i prekriven modricama, i umesto da gleda u Z-a, stisnuo je svoje oči kao da nije mogao da podnese da sazna šta se kreće ka njemu.

Za trenutak, Z. nije mogao da se pomeri. Bila je to njegova noćna mora uživo i stvarnost ga je udarila tako jako da nije bio siguran da li je on bio vezan za taj sto ili čovek koji je došao da ga spasi.

"Z", Rhage se čuo odozgo, "Bilo šta dole?"

Z. se probudio iz transa i pročistio grlo:

"Radim na tome." Kako se približio civilu, rekao je tiho na Starom jeziku: "Opusti se."

Vampirove oči su se odmah otvorile i glava mu se uzdigla. Imao je pogled neverice, a onda i zaprepašćenja.

"Opusti se." Z. je ponovo proverio čoškove podruma, očima je prelazio preko svake senke, tražio znakove zaštitnog sistema.

Sve što je video, bili su zidovi od betona, drveni pod i stare cevi svuda po plafonu. Nije bilo električnih kamera ili sjajnih novih stvarčica.

Bili su sami i nenadgledani, ali sam Bog zna koliko dugo.

"Rhage, je l' još uvek čisto?" prodrao se uz stepenice.

"Čisto."

"Jedan civil." Z. je prišao mužjakovom telu. Bio je tučen, iako nije imao pokazatelja da je još nekako povređen, sigurno nije bio u stanju da se dematerijalizuje. "Pozovi momke u slučaju da nam treba prevoz."

"Već jesam."

Z. je napravio korak napred. Pod se raspao pod njegovim nogama, razdvajajući se baš pod njim. Kako je nastupila gravitacija upao je u slobodan pad, i sve o čemu je mogao da razmišlja, bila je Bella. U zavisnosti od toga šta je bilo na dnu, ovo je moglo biti...

Sleteo je na nešto što se razbilo od udara, oštrice nečega, šta god to bilo, rezale su mu pantalone i njegove ruke pre no što se odbio o zemlju i zarile se u njegovo lice i vrat. Još uvek je držao svoj pištolj jer je tako bio naučen i zato što ga je jak bol stisnuo od glave do stopala.

Bilo je potrebno par puta dobro udahnuti pre no što je mogao da se povрати i proveriti da li je bilo neke štete.

Kako je seo uspravno polako, zveketanje padajućeg stakla se čulo svuda oko njega. U krugu svetlosti oko njega, koje je dopiralo odozgo, video je da sedi na onome što je ostalo od prelepog kristala. Pao je na luster veličine kreveta.

A njegovo levo stopalo je bilo okrenuto naopačke.

"Jebo. Te."

Slomljena noga je počela da pulsira od bola, i pomišljao je da kad samo ne bi gledao u nju, možda to ne bi ni osećao.

Rhageovo lice se pojavilo nad njim i rupom.

"Jesi li ok?"

"Oslobodi civila."

"Jesi li ti dobro?"

"Noga je otišla."

"Kako otišla?"

"Pa, pokušavam da izlečim stopalo i prednji deo kolena u isto vreme. I postoji velika mogućnost da ću da se ispodvraćam." Progutao je teško, pokušavajući da se ubedi da se opusti. "Oslobodi civila pa ćemo onda videti kako da me izvučemo odavde. I drži se čvrstih delova poda. Očigledno su ove daske slabe."

Rhage je klimnuo. Kako su masivni koraci činili da se prašina spušta dole, Z. je izvukao lampu iz jakne. Bila je veličine prsta, ali mogla je pružiti svetlost kao far automobila. Kako je razgledao okolo, problem s nogom ga više nije tako obuzimao.

"Šta... koji đavo?"

Kao da se našao u Egipatskoj grobnici. Soba 40 sa 40 je bila natrpana stvarima koje su sjajile, od uljanih slika u pozlaćenim ramovima do srebrnih svećnjaka do okićenih statua do čitavih hrpa čistih umetnina. A preko puta, bile su naslagane kutije koje su imale u sebi nakit, i takođe poređane u redove, petnaest i više metalnih torbi koje su sigurno imale novac u sebi.

Ovo su sigurno bile stvari koje su uzimane u napadima prošlog leta. Sve ovo sranje je pripadalo *glimeri* - čak je i prepoznao neka lica sa portreta. Mnogo vrednosti je bilo ovde dole.

I čik pogodi. S desne strane, blizu nabacanog prljavog parketa, crveno svetlo je blicalo. Njegov pad je uključio alarm.

Rhageova glava se ponovo pojavila u vidokrugu:

"Civil je slobodan, ali ne može se dematerijalizovati. Quinn je oko kilometar daleko."

Na čemu si ti to, jebem li ga?"

"Na lusteru, i to nije čak ni polovina. Slušaj, imaćemo društvo. Ovo mesto je svo u žicama i ja sam ga aktivirao."

"Ima li stepenica do tebe?"

Z. je obrisao znoj od boli sa svog čela, sranje je bilo hladno i lepljivo na drugoj strani krvave ruke. Dok je pomerao ruku okolo, protresao je glavu.

"Ne mogu videti nijedno, ali sigurno mora da postoji neki ulaz i sigurno nije kroz pod."

Rhageova glava se podigla i zarežao je. Zvuk vađenja njegovog bodeža bio je zvuk nestrpljenja.

"To je ili Qhuinn, ili koljač. Skloni se sa svetla dok ja rešavam ovo."

Z. je otkočio svoj pištolj jer je morao, i sklonio nekoliko delova kristala s puta. Pomerajući svoju guzicu s puta, podigao je zdravu nogu i poput *Spajdermena* se povukao u tamu, i kao da je jedino mogao naći mir među gomilom umetnina i srebra, naslonio se uza zid. Kad je gornji sprat postao isuviše tih, znao je da to nisu bili Qhuinn i momci. A opet nije bilo nikakve borbe.

A onda je sranje prešlo iz lošeg u gore.

"Zid' na koji se naginjao se pomerio i pao je ravno da leđa... na noge dvojici sedokosih i razjarenih degrada.

Četvrto poglavlje

Postoji mnogo divnih stvari kada si majka.

Držati svoje mlado u rukama i ljuljati ga da se uspava je definitivno jedna od njih. Takođe i sređivanje njihove male odeće. I kad ih hraniš. I posmatranje kako te gleda radosno i pitati se kad se probudilo.

Bella se premestila na ljuljalici u dečijoj sobi, namestila ćebence pod bradom svoje kćerke i pomazila Nallu po obrazu.

I ne tako jaka posledica majčinstva, međutim, cela ta stvar oko ženske intuicije se u potpunosti povećala.

Sedeći u sigurnosti vile Bratstva, Bella je znala da nešto nije u redu. Iako je ona bila živa i zdrava i u dečijoj sobi koja je nosila natpis "*Savršena porodica se nalazi ovde*", kao da se sobom širila promaja koja je imala smrad smrti. I Nalla je pokupila istu vibru takođe. Mlado je bilo neočekivano tiho i napeto, njene žute oči su bile fokusirane na nešto u sredini, kao da očekuje da se pokrene velika buka.

Naravno, problem s intuicijom, bilo da je povezana sa majčinstvom ili ne, je bila priča bez reči i vremenskog okvira. Iako bi te to pripremilo za loše vesti, nije bilo glagola niti imenice da se izađe na kraj sa nervozom; bez roka trajanja i datuma prestanka. Tako da, sedeći u toj sobi, strah ju je hvatao za vrat kao mokra, hladna odeća, a njen um je počeo da racionalizuje, jer je to bilo najbolje da se uradi. Možda joj jednostavno *Prvi obrok* nije prijao. Možda je to samo bila tek prolazna nervoza.

Možda...

Dođavola, možda ono što ju je morilo nije bila intuicija uopšte. Možda je to bila posledica odluke koju je donela, a nije joj prijala.

Da, verovatno je u tome stvar. Nakon što se sve u njoj kuvalo, i posle nadanja i brige i pokušaja da nađe rešenje za problem sa Z-om, morala je biti realna. Suprotstavila mu se... a nije dobila nikakav odgovor od njega. Ni *želim da obe ostanete*. Čak ni *poradiću na tome*.

Sve što je dobila, bilo je da ide napolje da se bori.

Što je govorilo samo za sebe, zar ne?

Posmatrajući po sobici, gledala je šta će sve morati da spakuje... ne mnogo, samo torbu za preko noći za Nallu i presvlaku za sebe. Mogla je lako nabaviti nove pelene i kolevku i sto za presvlačenje.

Gde bi mogla da ode?

Najlakše rešenje je bila neka od kuća njenog brata Rehvengea. Rehvenge ih je imao nekoliko, a sve što je trebalo da uradi bilo je da pita. Čoveče, kakva ironija? Nakon toliko borbe da pobeagne od njega, sada je razmišljala da se vrati.

Ne razmišljala. Odlučila.

Bella se sagnula sa strane, izvadila mobilni telefon iz farmerki i pozvala Rehvov broj. Posle dva zvana, dubok poznati glas je odgovorio:

"Bella?"

Čula se jaka muzika i ljudi su pričali u pozadini, više zvukova se čulo kao da se neka skupina ljudi bori za prostor.

"Ćao."

"Halo? Bella? Sačekaj, moram da odem do kancelarije." Posle duge glasne pauze, graja je bila prekinuta odmah. "Hej, kako ste ti i tvoje malo čudo?"

"Treba mi mesto za stanovanje."

Potpuna tišina. Zatim je brat rekao:

"Je l' bi to bilo za troje ili dvoje?"

"Dvoje."

Još jedna duga pauza.

"Da li treba da ubijem tog glupog skota?"

Hladan i zao ton ju je malo uplašio, podsećajući je da njen voljeni brat nije bio mužjak s kojim biste hteli da se zajebavate.

"Bože, ne."

"Govori, sestro moja. Reci mi šta se dešava."

Smrt je bila crnilo koje je dolazilo u raznim oblicima, težinama i veličinama. Ipak, bila je jedna od onih stvari za koju bi, kad bi zakoračila na tvoj prag, znao ko ju je poslao bez da proveravaš povratnu adresu ili otvaraš paket. Jednostavno bi znao.

Kako je Z. pao na put onim degradima, znao je da je njegov *FedEx* paket stigao i jedino što mu je bilo na pameti jeste da nije želeo da preuzme dostavljeno. Naravno, to nije bila stvar koju bi mogao odbiti da potpišeš.

Nad njim se pojavila svetlost i degradi su se sledili kao da je on poslednja stvar koju su očekivali da će videti. Pa su izvadili svoje pištolje.

Z. nije imao poslednje reči, imao je poslednju sliku, jedinu koja je prošla kroz njegov um. U svojoj glavi, video je Bellu i Nallu zajedno kako se ljuljaju u onoj stolici u dečijoj sobi. Nije to bila slika od sinoć, kad je bilo *Kleenex* maramica i crvenih očiju i besan pogled na licu njegovog blizanca. Bilo je to od pre dve nedelje, kad je Bella gledala mlado u rukama sa takvom nežnošću i ljubavlju. I kao da ga je osetila na vratima, podigla je pogled i na sekundu, sva ta ljubav koja joj je bila na licu ga je celog obuhvatila, takođe.

Dva pucnja iz pištolja i najčudnija stvar, ali jedini bol koji je osećao je bio zvučni ubod u njegovim ušima. Usledio je zvuk dva tela kako su se skljkala na zemlju oko ukradenog bogatstva.

Z. je podigao glavu. Qhuinn i Rhage su stajali odmah iza mesta na kom su bili degradi, upravo spuštajući pištolje. Blay i John Matthew su bili s njima, isto povučeni pištolja.

"Dobro si?" pitao je Rhage.

Ne. To bi bilo jedno debelo, jebeno ne. "Da. Da, dobro sam."

"Blay, nazad u tunel sa mnom." reče Rhage. "Johne i Qhuinn, vi ostanite s njim."

Z. je spustio nazad glavu i slušao dva para teških koraka kako nestaju u daljini. U jezivoj tišini koja je usledila, talas mučnine ga je preplavio i svaki deo njegovog tela je počeo da se trese, ruke su mu leljale kao zastave na vetru kad ih je podigao do lica.

Johnova ruka ga je dotakla i skočio je.

"U redu sam... dobro sam..."

John je pokazao - *Odvešćemo te odavde.*

"Kako..." Pročistio je grlo, "Kako da znam da se ovo događa?"

- *Izvini? Kako da znaš...?*

Zsdistovi prsti su prešli preko njegovog čela, kao da je pokušao da oseti gde su koljači bili uperili svoje pištolje.

"Kako da znam da je ovo stvarno? A ne... kako da znam da nisam upravo umro?"

John je pogledao Qhuinna preko ramena, kao da nije imao ideju kako da odgovori i tražio je podršku. Onda se potapšao po grudima jakim udarcima.

- *Znam da sam ja ovde.*

Qhuinn se sagnuo i uradio isto, a teški bas mu se začuo iz grudi.

"Ja takođe."

Zsdist je pustio da mu glava padne nazad, telo mu je bilo tesno u sopstvenoj koži toliko, da su mu noge u mestu zaigrale na parketu.

"Ne znam... da li je ovo stvarno... o sranje..."

John ga je gledao pokušavajući da shvati šta bi trebalo da uradi. Na kraju, samo se sagnuo do Z-ove slomljene noge i potapšao njegovu izokrenuto stopalo.

Z. se odmah pridigao i vrisnuo:

"Jebem ti sve!"

Ali, bilo je dobro. Bol je delovao kao metlica, čisteći mrežu iluzije i zamenivši je fokusiranom jasnoćom. Bio je veoma živ. Zaista je bio.

Baš kad je to shvatio, pomislio je na Bellu. I Nallu.

Morao je doći do njih.

Z. se okrenuo na stranu da bi uzeo telefon, ali vid mu se zamutio od bola zbog noge.

"Sranje. Možeš li mi dodati telefon? U zadnjem je džepu."

John ga je pažljivo okrenuo, izvadio mobilni i dao mu.

"I, misliš da ne postoji mogućnost da se sve to sredi?" reče Rehv.

Bella je protresla glavu na bratovo pitanje, ali se setila da je ne može videti preko telefona.

"Ne, ne verujem. Bar ne u skorije vreme."

"Sranje. Pa, uvek ću biti tu za tebe, to znaš. Hoćeš da živiš sa *mahmen*?"

"Ne, mislim, drago mi je kad svrati tokom noći, ali treba mi moj zasebni prostor."

"Jer se nadaš da će krenuti za tobom."

"Neće. Ovaj put je drugačije. Nalla... je sve promenila."

Mlado se izmigoljilo i približilo omiljenom mestu između nadlaktice i dojke. Bella je stavila telefon između glave i ramena, i pomazila nežnu kosicu koja je počela da raste. Talasi, kad budu porasli, biće višebojni; s plavim, crvenim i braon pramenovima, kao što bi bili i kod njenog oca da ih nije uvek brijao.

Kako se Rehv nasmejao čudno, rekla je:

"Šta?"

"Posle toliko godina svađanja s tobom da dođeš kod mene, sad ne želim da napustiš vilu Bratstva. Stvarno, ništa nije bezbednije od tog mesta... ali, imam kuću na reci Hudson koja je dobra. Blizu stanuje jedna moja prijateljica, i nije ništa otmeno, ali tunelom je povezana sa prijateljicom. Čuvaće te."

Kad joj je dao adresu, Bella je promrmljala:

"Hvala ti. Idem da spakujem nešto stvari i za sat vremena će me Fritz odvesti tamo."

"Napuniću frižider pre nego što dođeš."

Začulo se jedno *beep* na telefonu, kako je stigla poruka.

"Hvala ti."

"Jesi li mu rekla?"

"Z. je znao da se ovo sprema. I ne, neću mu zabraniti da viđa Nallu ako želi, ali to će morati da bude njegova odluka."

"A šta je sa tobom?"

"Volim ga... ali ovo mi je teško palo."

Ubrzo su završili razgovor i, kako je Bella sklonila telefon, videla je da je poruka bila od Zsadista.

Tako mi je žao. Volim te. Molim te, oprosti mi...ne mogu da živim bez vas.

Ujela se za usnu i jako stisnula oči. Pa odgovorila na poruku.

Peto poglavlje

Z. je zurio u ekran telefona, moleći se za Bellin odgovor. Pozvao bi je, ali mu je glas bio toliko drhtav da nije želeo da je uplaši. Plus, da ulazi u veliku emotivnu zbrku nije bila dobra ideja imajući u vidu da je slomio nogu na degradovom posedu.

Rhage i Blay su se vratili iz tunela.

"...je zašto nisu ušli u kuću." Rhage je govorio. "Ulaz u ovo skladište je skroz pozadi. Prvo su proverili sigurnosni sistem, očigledno nisu bili zabrinuti da je kuća bila napadnuta."

Z. je pročistio grlo i promrmljao:

"Alarm još svetli. Ako se ne ugasi, još će ih..."

Rhage je uperio svoj pištolj u crveno svetlo, povukao obarač i uništio stvar.

"Možda će ovo odraditi posao."

"Pravi si tehničar, Hollywoode." Z. je prošaputao. "Odmah iza Billa Gate-a."

"Šta god. Moramo da izvedemo tebe i civila napolje..."

Z-ov telefon je zavibrirao i otvorio je poruku od Belle, zadržavši dah. Nakon što ju je dvaput pročitao, jako je zatvorio oči i zaklopio telefon. O, Bože... *ne*.

Podižući torzo s prljavog poda, napravio je napor da se popne na noge. Udar agonije koji se širio uz njegovu nogu ga je omeo od pogleda na krv koja se razlila pod njim.

"Šta koji."

"...kurac to..."

"...radiš?"

John je pokazao ono što su drugi govorili - *Šta to radiš?*

"Moram da odem kući." Dematerijalizacija nije bila opcija zbog noge - što ga je teralo na povraćanje čim se okrenuo. "Moram da..."

Hollywood je pokazao svoje prelepo lice pravo pred Z-ovo smušeno.

"Hoćeš li se samo opustiti? U šoku si..."

Z. ga je uhvatio za nadlakticu i stisnuo tako da ga natera da učuti. Progovorio je tiho i kad je završio, jedino što je Rhage bio u stanju da uradi jeste da trepće.

Nakon par trenutaka, Hollywood je tiho odgovorio:

"Vidiš, u ovome je stvar. Imaš tešku frakturu, moj brate. Obećavam da ću te vratiti kući, ali moramo te odvesti doktoru. Smrt nije tamo gde želiš biti, razumeš li me?"

Talas ošamućenosti ga je pokosio odjednom, i Z. je znao da njegov brat ima pravo. Ali jebi ga.

"Kući. Hoću..." Telo mu je palo. Samo se srušilo kao kula od karata.

Rhage je prikupio svu svoju snagu i okrenuo se momcima.

"Vas dvojica, iznesite ga iz tunela. Ja ću vas pokrivati."

Zsadist je zarežao, kako je bio premešten u druge ruke, kao jelen koji je bio udaren i nađen kraj puta. Bol se premeštao po telu i terao srce da podrhtava i kožu da drhti, ali bilo je dobro. Trebala mu je fizička manifestacija onoga što je osećao u grudima.

T unel je bio dugačak 50 jardi i visok toliko da je samo hobit mogao uspravno tuda ići, tako da je put napolje bio zaista dosadan. Qhuinn i John su bili savijeni, dok su pokušavali da ga nose, dvojica odraslih u obliku dece. Kako je Z-ovo telo zadrhtalo i njegova sjebanoga noga zazvonila kao zvono, jedino što ga je održavalo pribranim bila je Bellina poruka:

Žao mi je. Volim te. Ali ona i ja moramo da odemo. Daću ti kasnije adresu kad se večeras budemo smestile.

Napolju je vazduh bio hladan i Z. je uvukao to sranje u svoja pluća u nadi da će mu smiriti stomak. Odnešen je pravo u *Hummer* i namešten pozadi, pored civila koji se onesvestio. John, Blay i Qhuinn su ušli i jedino što se moglo osetiti je bil vibra *požuri i sačekaj*.

Najzad je Rhage izašao iz kuće, pokazao tri prsta i pesnicu i uvukao se u sedište za sačmaru.

Dok je brat kucao svoju poruku, Qhuinn je nagazio gas i još jednom je pokazao da ima pola mozga: tip je bio dovoljno pametan da se spusti u sedište niže da bi mogao da ima odličnu metu dole na putu, i otišao je odatle s osvetničkim izrazom na licu.

Rhage je gledao u svoj sat dok su odbrojavali: "Četiri... tri... dva..."

Kuća iza njih je eksplodirala u veliku vatrenu kuglu, a kao posledicu, kroz vazduh je slala talase eksplozije... kada je kombi pun neprijatelja stao na kraj prilaza, blokirajući izlaz na *Put 9*.

Bella je ponovo proverila dve *L. L. Bean* torbe i bila je potpuno sigurna da ima sve što joj je potrebno za početak. U jednoj sa zelenim ručkama, imala je odeću za nju, zajedno sa punjačem za mobilni, četkicom za zube i 2000 dolara u gotovini. U torbi s plavim ručkama su bile Nalline stvari, cucle i pelene, i vlažne maramice, kremu protiv osipa, ćebence, plišanog medu i *Oh, mesta na koja ćeš otići!* od Dr Seussa.

Naziv omiljene Nalline knjige je bio ubica raspoloženja na večer kao što je ovo. Zaista je bio. Kada je začula kucanje na vratima dečije sobe, Bella je viknula:

"Uđite!"

Mary, Rhageova *shellan* je proturila svoju glavu. Lice joj je bilo zategnuto, njene sive oči tamnije nego ikada do tada, čak i pre nego što je pogledala ka torbama.

"Rhage mi je poslao poruku, Z. je povređen. Znam da treba da odeš i zašto nije moja stvar, ali možda bi trebalo da sačekaš. S obzirom na ono što mi je Rhage rekao, Z-u će očajnički biti potrebno hranjenje.

Bella se polako uspravila.

"Kako... koliko je teško povređen? Šta..."

"Ne znam nikakve detalje, sem da će stići kući što pre budu mogli."

Oh... Bože. To su bile vesti kojih se oduvek plašila. Da je Z. povređen na terenu.

"Koji im je status?"

"Rhage nije rekao. Znam da treba da ostave povređenog civila u Haversovu novu bolnicu, ali to je usput. Nisam sigurna da li će Z. biti lečen ovde ili tamo."

Bella je zatvorila oči. Zsadiš joj je poslao onu poruku povređen. Trebala mu je dok je bio u boli... a ona ga je ošamarila činjenicom da ga ostavlja njegovim demonima.

"Šta sam uradila." rekla je tiho.

"Molim?" Mary je upitala.

Bella je protresla glavu koliko i samu sebe kao odgovor na ženkinu pitanje.

Prilazeći kolevcu, pogledala je u njihovu kćerku. Nalla je spavala s čvrstim, teškim umorom mladog, njene malene grudi su se nadimale i spuštale sa svrhom, njene ružičaste ruke su bile stisnute u pesnice, njene obrve stisnute zajedno kao da se bila koncentrisala da raste.

"Hoćeš li ostati s njom?" pitala je Bella.

"Svakako."

"U frižideru je mleko."

"Biću ovde. Neću nikuda ići."

Nazad u *Jolly Green Giant* kući u štapićima, Z. je itekako osetio kada je Qhuinn nagazio kočnicu. SUV se držao čvrsto dok su zakoni fizike obuzeli njegovu masu, zaustavljajući ubrzanje baš pre nego što je vozilo uspelo da se zabije u prednji deo školjke kombija na svom putu.

Pucnji pištolja su se čuli s prozora Degradacijskoj društva i meci su leteli svuda po *Hummeru* i rikošetirali debele prozore od pleksiglasa.

"Druga noć napolju s mojim autićem, i ovi kreteni ga rešetaju? Đavola, ne. Držite se."

Qhuinn ih je ubacio u rikverc, odbacivši SUV 15 koraka unazad, pa ubacio motor u prvu i nabio noge do poda. Okrećući volan ulevo i izbegavši ih, teško je prošao preko komada zemlje popevši se i pljesnuvši. Kako su poskakivali okolo kao čamac na lošem vremenu, Rhage je zavukao ruku u jaknu i izvukao ručnu granatu. Otvorivši svoj, otporan na metke, prozor dovoljno, izvukao je iglicu zubima i izbacio je napolje. Sa Božjom milošću, ta stvar je udarila u krov kombija i skotrljala se ispod vozila. Tri degrada su istrčala kao da je stvar bila pod vatrom.

A deset sekundi kasnije i jeste, plamen je osvetljavao noć.

Jeeeeeboote, ako je Z. mislio da je put kroz tunel bio loš za njegovu nogu, to nije bilo ništa naspram ovog *udaranje i razbijanje* čina koji se odigrao da bi pobjegli koljačima. Dok je *Hummer* izašao na *Put 9*, nakon što je poneo bar jednog degrada na haubi, Zsadist je bio na granici da se onesvesti.

"Sranje, upada u šok."

Z. je shvatio s malo pažnje da se Rhage okrenuo i gledao u njega, a ne u civila.

"Ne upadam." promrmljao je, dok su mu se oči prevrtale. "Samo odmaram."

Rhageov predivni, *Bahama-plavi* pogled se suzio.

"Složena. Fraktura. Pederu. Krvariš dok pričamo."

Z. je podigao pogled do Qhuinnovog u retrovizoru.

"Izvini za tepih."

Mušjak je protresao glavu.

"Bez brige. Zbog tebe, sigurno ću i slupati svoj auto."

Rhage je stavio svoju ruku na Z-ov vrat:

"Dođavola, beo si kao sneg i isto tako topao. Bićeš lečen u klinici."

"Kući."

Tihim glasom mu je Rhage rekao:

"Poslao sam poruku Mary da joj ne da da ode, u redu? Bella će i dalje biti tamo bez obzira na to koliko će nama trebati da se vratimo u vilu. Neće te ostaviti dok te ne vratimo kući."

Ogromna tišina je bila osetljiva u *Hummeru*, kao da su svi bili zauzeti pretvaranjem da nisu čuli bilo koju od Rhageovih novosti. Z. je otvorio usta da se raspravlja. Ali se onesvestio pre nego što je uspeo da ispali bilo koji argument protiv.

Šesto poglavlje

Bella je bila u centru za treniranje, u sobi za lečenje, hodajući oko stola za ispitivanje drhtavih nogu. Zastala je da bi proverila sat.

Gde su do sad? Šta je još pošlo po zlu? Prošlo je više od sata...

O Bože, samo neka Zsadist bude živ. Molim te, pusti ih da ga vrate živog.

Koračanje, još koračanja. Na kraju je zastala ispred stola i pogledala ga celom dužinom.

Stavivši ruke na njega, uhvatila je sebe da razmišlja o tome kad je ona bila na njemu kao pacijent. Pre tri meseca.

Za Nallino rođenje.

Gospode, kakva je to noćna mora bila... i Gospode, kakva je noćna mora bilo ovo... čekanje da njen *hellren* bude dovezen ovde, povređen, krvareći u bolu. I, to je bio scenario u najboljem slučaju. Najgori slučaj bi bilo telo prekriveno čaršavom, nešto što nije mogla ni da pojmi.

Da bi se pribrala, razmišljala je o porođaju, o onom trenutku kad su se njen i Z-ov život zauvek promenili. Kao i kod mnogih dramatičnih stvari, veliki događaj je bio iščekivan, ali kada je došao, nedvojbeno je bio šok. Bila je u devetom mesecu od uobičajenih osamnaest i bio je ponedeljak uveče.

Pakleni način da se započne radna nedelja.

Žudela je za čilijem i Fritz ju je upozorio da je ljut kao baklja. Kad je voljeni sluga doneo činiju koja se pušila, jednostavno nije mogla da podnese ni miris niti pogled na jelo. Mučnina i znoj su je uhvatili i rešila je da ode pod tuš i, kako se odgegala do kupatila, zapitala se kako će, dođavola, izdržati još sedam meseci, jer je mlado raslo sve više u njenom stomaku. Nalla je, evidentno, običnu misao primila k srcu. Po prvi put u poslednjih par nedelja se pomerila, snažno i sa oštrim šutom probila vodenjak. Bella je podigla ogrtač i pogledala u baru pod sobom, na tren se zapitavši da nije možda izgubila kontrolu nad sopstvenom bešikom. Onda joj je sinulo. Iako je pratila savete doktorice Jane i izbegavala da čita vampirsku verziju *Šta da očekujete dok očekujete*, znala je toliko da shvati da, čim vam pukne vodenjak, bus je napustio stanicu.

Deset minuta kasnije, ležala je na ovom stolu, dok je doktorica Jane radila testove brzo, ali temeljno. Zaključak je bio da Bellino telo nije bilo spremno za porođaj, ali je Nalla morala napolje. *Pitocin*, koji se kod ljudskih žena uveliko koristio da bi indukovao porođaj, joj je ubrizgan i ubrzo je Bella shvatila da postoji razlika između bola i porođaja.

Bol je imao tvoju pažnju. Porođaj je imao svu tvoju pažnju.

Zsadist je bio na terenu i kada je stigao, bio je toliko prestravljen da je ono malo kose, što je izraslo na lobanji koju je brijao, stajalo nakostrešeno.

Kako je ušao na vrata, odložio je oružje, zauzimajući veliki prostor i odmah dojurio da stane kraj nje. Nikad ga nije videla tako uplašenog. Čak ni kad bi se probudio iz košmara o Gospodarici koje je imao. Oči su mu bile crne, ne od ljutnje, već od straha i usne su mu se toliko stisnule u tanku crtu da su delovale kao par belih crtica.

Imajući ga tu joj je pomoglo da izađe na kraj s bolom. I trebala ga je. Doktorica Jane nije preporučila *Epidural* jer se vampirima može jako povisiti krvni pritisak od njega. Tako da uopšte nije bilo pomoći u vidu lekova.

I nije bilo vremena da se odvede u Haversovu bolnicu. Kako je *Pitocin* probudio njeno telo, porođaj joj se tako ubrzao da bi bilo nemoguće odvesti je bilo gde - iako to ne bi značilo ništa jer je zora već bila blizu. Što je takođe značilo da je bilo nemoguće dovesti lekara vrste.

Bella se vratila u sadašnjost, češljajući kosu na tankom jastuku što je bio na stolu. Mogla se setiti kako se držala za Z-ovu ruku dovoljno snažno da mu slomi kosti, dok se napinjala sve dok je zubi nisu zaboleli i dok je osećala kako se deli na pola.

A onda su njeni vitalni znaci opali.

"Bella?"

Okrenula se. Wrath je bio na do vratku lečilišta, kraljevo ogromno telo je popunilo ceo prostor.

Sa svojom, do struka dugom, kosom i naočarama i crnim kožnim pantalonama, delovao je u svom tihom dolasku kao moderna verzija *Crnog Trboseka*.

"O, molim te, ne." rekla je, padajući na sto. "Molim te."

"Ne, u redu je. On je u redu." Wrath joj je prišao i uzeo je za ruku, podižući je. "Stabilizovan je."

"Stabilizovan?"

"Ima kompleksnu frakturu potkolenice i to je prouzrokovalo krvarenje."

Bez sumnje je bilo obilno.

"Gde je on?"

"Dovode ga kući iz Haversove klinike. Znao sam da ćeš brinuti pa sam želeo da znaš."

"Hvala ti. Hvala ti..."

Čak i uz sve probleme koje su imali u poslednje vreme, ideja da izgubi svog *helrena* je bila katastrofalna.

"Opa, polako samo." Kralj ju je zagrlio ogromnim rukama i nežno držao. "Pusti da drhtaji prođu tobom. Tako ćeš lakše disati, verovala ili ne."

Uradila je kao što joj je rekao, otpuštajući strogu kontrolu koju je održavala nad mišićima. Telo joj se protreslo od ramena do stopala i oslonila se na kraljevu snagu da je održi uspravnom.

Ipak, bio je u pravu. Iako je drhtala, mogla je udahnuti jednom, pa još jednom. Kada se smirila, odmakla se. Kako joj je sto upao u oči, frknula je i opet krenula da hoda oko njega.

"Wrath, mogu li da te pitam nešto?"

"Svakako."

Morala je da se smisli prvo pre nego što je mogla da pravilno sastavi pitanje.

"Kad bi Beth imala bebu, da li bi voleo dete koliko i nju voliš?"

Kralj je bio iznenađen.

"Ah..."

"Izvini." rekla je, pomerajući glavu. "To nije moja stvar..."

"Ne, nije to. Pokušavam da nađem odgovor." Podigao je ruku i skinuo naočare sa svojih prelepih, zelenih očiju.

Iako nisu bile fokusirane, njegov pogled je svejedno bio intenzivan.

"Stvar je u ovome... verujem da ovo važi za sve vezane mužjake. Tvoja *shellan* je srce koje kuca u tvojim grudima. Čak i više od toga. Ona je tvoje telo i koža i um... sve što si ikada bio i što ćeš ikada biti. Tako da mužjak nikada ne može da oseća nešto više za ikoga osim svoje družice. Jednostavno nije moguće - i mislim da ima i napredovanja u tome. Što je dublja ljubav, veći je poriv da je čuvaš i održavaš svoju ženku u životu po svaku cenu, što znači da ona može da čuva bilo koje mlado koje ima. Tim rečenim, naravno da svako voli svoje dete. Mislim na Dariusa u vezi sa Beth... mislim, bio je očajan u potrebi da ona bude bezbedna. I Thor s Johnom... i ... da, osećaš nešto duboko za decu, svakako."

Bilo je logično, ali ne i olakšavajuće s obzirom da Zsadist nije želeo čak ni da podigne Nallu.

Dupla vrata sobe su se otvorila kako je Z. uvezen unutra. Bio je u bolničkoj pidžami, verovatno jer je njegova odeća morala biti isečena s njega kod Haversa, i nije imao boje u licu uopšte. Obe ruke su mu bile u zavojima i imao je gips na potkolenici.

Bio je leden.

Pritrčala je do njega i uzela ga za ruku:

"Zsadist? Zsadist?"

Ponekad infuzija i tablete nisu uvek najbolji način lečenja povređenih. Ponekad, sve što vam je potrebno jeste dodir onog koga volite i zvuk njegovog glasa i spoznaja da ste kući, i to bi bilo dovoljno da vas povuče s ivice.

Z. je otvorio svoje oči. Safirno plavi pogled koji je susreo stvorio je tragove suza na njegovim trepavicama. Bella se naginjala nad njim, njena gusta kosa boje mahagonija joj je padala s ramena, njeno lice s klasičnom strukturom lica imalo je znake brige na sebi.

"Ćao." rekao joj je, jer je to bilo najbolje što je mogao.

Odbio je sve lekove protiv bolova u bolnici, jer omamljujući efekat koji su imali ga je podsećao na način na koji je bio drogiran u rukama Gospodarice - tako da je bio u potpunosti svestan kad mu je doktorica Jane otvorila i ponovo zatvorila nogu. Pa, bio je svestan bar neko vreme u nekom trenutku. Bio je u nesvesti u jednom momentu. Bio je dezorijentisan, osećao se kao da je umro.

"Ćao..." Bella ga je mazila svojom rukom po obrijanoj glavi. "Ćao..."

"Ćao..." Pre nego što se slomio i napravio budalu od sebe, pogledao je okolo da vidi ko je još tu s njom u ambulanti. Wrath je pričao s Rhageom u uglu pored kupališta, a Qhuinn, John i Blay su stajali ispred ormarića sa lekovima i medicinskim potrepštinama.

Svedoci. Sranje. Morao je da se sastavi.

Kako je snažno trepnuo, detalji sobe su mu ušli u jasan fokus i pomislio je na poslednji put kad je bio ovde.

Porođaj.

"Šššš..." Bella je promrmljala, očito pogrešivši razlog zašto se lecnuo. "Samo zatvori oči i opusti se."

Uradio je kako mu je rečeno, jer je opet bio na ivici, a ne zbog strahovitog bola ruku i noge.

Gospode, ta noć kad se Nalla rodila... kad je zamalo izgubio svoju *shellan*...

Z. je stisnuo svoje kapke, zatvorivši ih, ne želeći da proživljava prošlost... ili da gleda preblizu u sadašnjost. Bio je u opasnosti da izgubi Bellu. Ponovo.

"Volim te..." prošaputao je. "Molim te, ne ostavljaj me."

"Ovde sam."

Da, ali koliko dugo.

Panika koju je upravo osetio, vratila ga je u noć porođaja... bio je na terenu sa Vishousom istražujući otmicu civila u centru grada. Kad je stigao poziv od doktorice Jane, ostavio je V-a kao lošu naviku i dematerijalizovao se u dvorište vile, jureći kroz hol i kroz tunnel. Svi, sve *shellan* I slugani, pa i sam Wrath, su mu se sklanjali s puta da bi izbegli da postanu mete njegovog stresa. U trenažnom centru, baš u ovoj sobi, našao je Bellu raskrečenu na stolu na kojem je on sad ležao. Došao je baš usred kontrakcije i morao je da gleda Bellino telo kako se grči u mestu kao da ju je džinovska ruka lomila na sredini. Kad joj je bol popustio, duboko je uzdahnula, a onda pogledala u njega i dobacila mu slabašan osmeh. Kako je pružila ruku ka njemu, skinuo je svo oružje, bacajući ga na linoleum.

"Ruke!" doktorica Jane je viknula. "Operi ruke pre nego što dođeš ovamo."

Klimnuo je i otišao pravo do dubokih umivaonika sa nožnim pedalama. Oprao je kožu sve do ramena dok mu nije dobila *Barbie* ružičastu boju, onda osušio belim peškirom i

potrčao do Belle. Samo što su im se dlanovi dotakli, kad je sledeća kontrakcija nastupila. Bella mu je stisnula ruku sve dok nije bila slomljena, ali nije mario. Držeći pogled na njoj dok se napinjala, učinio bi sve da je oslobodi bola i u tom trenutku bi s radošću sebi odsekao jaja. Nije znao kako je mogla to da izdrži.

A onda nije mogla.

Izgubila se, svi vitalni znaci su opali - rad srca, krvni pritisak, sve je odlazilo u nepovrat. Znao je koliko je ozbiljno po tome kako se doktorica Jane brzo kretala. Sećao se lekova kako ulaze u infuziju i Vishousa kako dolazi sa... sranje, hirurškim alatom i fetalnim inkubatorom. Doktorica Jane je stavila novi par rukavica od lateksa i gledajući prvo u Bellu pa u njega rekla:

"Moraćemo ući unutra i izvući bebu, u redu? Ona je takođe loše."

Klimanje. Načinio je neko klimanje u tom trenutku i za sebe i za Bellu. Jod je bio odurno narandžast dok ga je V. razmazivao po Bellinom natečenom abdomenu.

"Hoće li ona biti dobro?" očajnički je promrmljala Bella. "Hoće li mlado biti..."

Doktorica Jane se sagnula:

"Pogledaj me."

Dve ženke su se pogledale.

"Uradiću sve što mogu da obe izvučem iz ovoga. Želim da se smiriš, to je tvoj posao. Smiri se i pusti me da radim ono u čemu sam najbolja. Duboko udahni sad."

Zsadist je udahnuo jednom zajedno sa svojom *shellan*... a onda je gledao kako su se Bellini kapci suzili i njen pogled je ostao fokusiran negde na plafonu sa čudnom odlučnošću. Pre nego što je uspeo da je pita u šta to gleda, zatvorila je oči. Za trenutak ga je obuzeo strah da ih nikad više neće videti otvorene.

A onda je ona rekla:

"Samo se pobrini da mlado bude dobro."

Odjednom se sledio, potpuno sledio jer je bilo jasno da Bella nije mislila da će se iz ovoga izvući živa. I jedino o čemu je brinula, bilo je mlado.

"Molim te, ostani sa mnom." zajecao je kako su napravili prvi rez. Bella ga nije čula.

Izvukla se iz svesnosti, sigurno kao da je bila na brodu koji je napustio svoju luku i plovio preko mirnih voda.

Nalla je bila rođena u 6:24 ujutro.

"Je li živo?" pitao je.

Iako ga je bio sram da prizna sad, jedini razlog zašto je to hteo da zna bio je ako bi se, ne daj Bože, Bella povratila i morala da sazna da joj je kćerka mrtvorodena.

Dok je doktorica Jane zašivala Bellu, Vishous je radio brzo sa sisaljkom nad ustima i nosom mladog, zatim je izvukao malenu infuziju i uradio nešto s rukama i nogama. Brzo. Bio je brz koliko i njegova *shellan* u tom trenutku.

"Je li živa?"

"Zsadist?"

Oči su mu se otvorile i vratio se u sadašnjost.

"Da li ti je potrebno još lekova protiv bolova?" pitala ga je Bella. "Izgledaš kao da si u agoniji."

"Ne mogu da verujem da je preživela. Bila je tako mala."

Kada su reči izašle iz Zsadistovih usta, Bella je bila zbunjena, ali samo na trenutak. Rođenje... mislio je na rođenje.

Pogladila je finu, kratku kosu na njegovoj glavi, pokušavajući da mu olakša na neki način.

"Da... da, bila je."

Njegove žute oči su se premestile na ostale u sobi i glas mu je postao tiši.

"Mogu li biti iskren?"

O sranje, pomislila je. "Da, molim te."

"Jedini razlog što sam mario da li je živa, bio je jer nisam želeo da ti kažu da nije. Ona je bila jedino za šta si brinula... nisam mogao da podnesem da je izgubiš."

Bella je uzdahnula.

"Misliš, na kraju?"

"Da... rekla si da jedino želiš da se uveriš da je ona dobro. To su ti bile poslednje reči."

Bella je pružila ruku i stavila dlan na njegov obraz. "Mislila sam da umirem i nisam želela da ostanem sam. Ja... videla sam svetla *Senosveta*. Bila su svuda oko mene, kupala sam se u njima. Brinula sam za tebe... o tome šta bi se desilo da ne preživim."

Njegovo lice je još više prebledelo, dokazujući da postoji bleđa boja od bele na paleti.

"Mislio sam da se to događa. Oh. Bože. Ne mogu da verujem koliko je bilo blizu."

Doktorica Jane je prišla stolu.

"Izvinite što prekidam. Samo želim brzo da mu proverim stanje."

"Naravno."

Kako je Bella posmatrala doktorku dok ga je brzo pregledala, razmišljala je o tome kako su te ruke duha pomogle njenoj kćeri da dođe na svet.

"Dobro." rekla je doktorica Jane, stavivši stetoskop oko vrata. "Ovo je dobro. Stabilizovao se i moći će da ustane i da se kreće za nekih sat vremena."

"Hvala ti." rekoše Bella i Z. u isto vreme.

"Zadovoljstvo mi je. Verujte mi. Sada, bilo bi lepo da se mi ostali pokupimo odavde i ostavimo vas dvoje malo nasamo."

Grupa se pokupila uz pitanja da li im je potrebna pomoć, hrana ili bilo šta što bi im možda zatrebalo. Kako je Wrath prišao vratima, zastao je i pogledao Bellu.

Čvrsto se držala za Zsadistovo rame kad je kralj pognuo glavu malo i zatvorio vrata.

Pročistila je grlo.

"Mogu li ti doneti nešto da..."

"Moramo da razgovaramo."

"To može da čeka..."

"Dok ne odeš odavde?" Z. je protresao glavu. "Ne, mora biti sada."

Bella je privukla stolicu i sela, stišćući svoje nadlaktice pošto nije mogla njegove ruke u zavojima.

"Plašim se. Ako ne uspemo... da premostimo ovo..."

"Ja takođe."

Kako su im reči visile u tišini bolničke sobe, Bella se prisetila buđenja posle carskog reza dan nakon porođaja. Zsadistove oči su bile prva stvar koju je videla. Bio je u agoniji dok ju je posmatrao, ali je njegov bol polako preuzeo osećaj neverice, a onda i nade.

"Pokaži joj mlado." Z. je oštro rekao. "Brzo."

Vishous je dovezao inkubator i Bella je prvi put videla njihovu kćerku. Vukući za njom infuziju koja joj je bila u ruci, stavila je prste na školjku pleksiglasa. Čim je dodirnula inkubator, mlado je okrenulo glavu ka njoj.

Bella je pogledala Zsadista.

"Možemo li je nazvati Nalla?"

Oči su mu zasuzile.

"Da. Apsolutno. Kako god poželiš."

Poljubio ju je i dao svoju venu i bio sve što bi moglo da se želi od brižnog mužjaka.

Vrativši se u sadašnjost, zavrtila je glavom.

"Izgledao si tako srećno. Odmah nakon rođenja. Slavio si sa ostalima. Bio si na ukrašavanju kolevke... otišao si po Phuryja i pevao mu..."

"Jer si bila živa i nisi morala da patiš zbog gubitka mladog. Moji najgori strahovi su prošli." Zsadist je podigao ruku kao da je želeo da protrlja oči, ali je uzdahnuo, očito shvatajući da nije mogao zbog zavoja. "Bio sam srećan zbog tebe."

"Ali, kad si me nahranio, sedeo si pored inkubatora i dirao je. Čak si joj se nasmejao kad se okrenula ka tebi. Bilo je ljubavi na tvom licu, ne samo olakšanje. Šta se promenilo?" Kako je oklevao rekla je: "Daću ti više vremena ako je to potrebno, ali ne smeš me isključivati iz procesa. Šta se desilo?"

Z. je zurio u metalni kavez sa svetlima nad njim i bila je puka i duga tišina, toliko duga da je Bella pomislila da su naišli na nepremostivi zid. A onda se jedna krupna suza stvorila u uglu njegovog levog oka:

"Ona je sa mnom u mom snu."

Reči su bile toliko nežne da je Bella morala da se uveri da ga je dobro čula:

"Molim?"

"San koji sanjam da sam još uvek kod Gospodarice. Nalla... ona je u ćeliji. Mogu da je čujem kako plače dok Gospodarica dolazi po mene. Pokušavam da se oslobodim okova... da bih je zaštitio... izvukao je odatle... da bih zaustavio ono što bi se desilo. Ali ne mogu se pomeriti. Gospodarica će pronaći mlado." Njegove preneražene oči su se preobrazile. "Gospodarica će je pronaći, a moja je krivica što je Nalla u ćeliji."

"Oh... ljubavi moja... oh Z." Bella je ustala i pažljivo se naslonila na njegov torzo, jako ga grleći. "O Bože... i uplašen si da će je Gospodarica ubiti..."

"Ne." Z. je pročistio grlo jednom.

Pa opet.

Pa opet.

Grudi su počele da mu se nadimaju.

"Ona će... naterati Nallu da gleda... šta mi rade. Nalla mora da gleda..." Zsadist se borio da zadrži emocije u sebi, ali je izgubio bitku, raspao se zacvilevši jako: "Ona će morati... da gleda svog... oca kako ga..."

Sve što je Bella mogla da uradi bilo je da se drži čvrsto i da natapa njegovu bolničku pidžamu

svojim suzama. Znala je da, šta god da je bilo, da je bilo loše. Ali nije znala koliko loše.

"O ljubavi moja." rekla je, a tada su se njegove ruke našle oko nje i njegovo lice se podiglo da bi ga zaronio u njenu kosu.

"O moja divna ljubavi..."

Sedmo poglavlje

Bilo je oko pet sati sutradan popodne kada se Zsadist konačno probudio kako treba. Bilo je dobro biti u svom krevetu. Nije baš bilo dobro imati gips na nozi. Okrećući se, otvorio je oči i pogledao Bellu. Bila je budna i posmatrala ga.

"Kako se osećaš?" pitala je.

"Ok." Barem fizički. Ostatak njega, njegov um i emocije, bili su otvoreni za diskusiju.

"Želiš nešto da jedeš?"

"Da. Nešto kasnije." Ono što je stvarno hteo jeste da leži ovako i gleda u oči svoje *shellan* neko vreme. Bella se okrenula na leđa i pogledala u plafon.

"Drago mi je da smo popričali." rekao je.

Koliko god da je mrzeo prošlost, učinio bi sve da je odvрати od odlaska, a ako je to značilo razgovor, brbljao bi sve dok mu ne nestane glasa.

"I meni."

Uzdahnuo je, osećajući distancu između njih.

"O čemu razmišljaš?"

Nakon par trenutaka, pitala ga je tiho:

"Je l' me još uvek želiš?"

U stvari je morao samog sebe da prodrma. Nemoguće da ga pita...

"Blagi Bože, naravno da te želim za svoju *shellan*. Ideja da odeš je jednostavno..."

"Mislila sam seksualno."

Zatreptao je, misleći na to kako mu se digao dok ju je gledao s peškirom.

"Kako ne bih?" Okrenula je glavu ka njemu.

"Ne hraniš se i nisi mi prišao... pa, nisam ni ja tebi, ali, mislim..."

"Nalli si potrebija sada."

"Ali i tebi sam takođe... barem moja vena." pokazala je glavom na njegovu nogu. "Da li bi ti se slomila noga da se ispravno hraniš? Verovatno ne."

"Ne znam. Propao sam kroz pod... na staklo."

"Staklo?"

"Na luster."

"Bože..."

Usledila je duga tišina i pitao se šta bi ona želela da on uradi. Da li je otvarala vrata od... na samu mogućnost seksa, njegovo telo se probudilo kao da je ona sigurno udarila u gong. Samo što, Bella je ostala tu gde je i bila. I on je ostao tu gde je bio.

Kako se tišina produžila, pomislio je kako su blizu ivice gde nema povratka. Ako ne urade nešto da se ponovo povežu...

Pružio je ruke preko postelje, uzeo njenu i približio je svom telu.

"Želim te." rekao je, dok ju je stavljao na svoju erekciju. Kako ga je dotakla, ispustio je uzdah i zavrteo kukovima gurajući se sve više u njen dlan. "Oh... čoveče... nedostajala si mi."

Činjenica da je Bella izgledala iznenađeno ga je posramila i naterala da razmišlja o njoj u kupatilu sa onim peškirom. Kada je stala i gledala sebe u ogledalu, odmeravala je svoje telo, sada je shvatio - tražeći mane koje nisu postojale. I pokrila se kad ga je videla, ne zato što ne želi njegovu pažnju, već zato što je mislila da je više nema.

Pomerao joj je ruku gore dole na svom kurcu.

"Očajan sam da te ponovo dodirnem. Opet, ispočetka."

Približila mu se, pomerajući se po postelji.

"Jesi?"

"Kako ne bih bio? Ti si najsavršenija ženka koju sam ikad video."

"Čak i posle..."

Ispružio se napred i pritisnuo usne na njene.

"Pogotovo posle." Povukao se da bi mogla da mu vidi oči. "Lepa si kao i prvog dana kada sam te video, u teretani, pre toliko dana i noći. Tada si mi zaustavila srce - jednostavno ga zaustavila u grudima. I to radiš i sad."

Zatreptala je i on ju je poljubio i pokupio usnama suze iz njenih očiju.

"Bella... da sam znao, rekao bih nešto... učinio nešto. Pretpostavio sam da znaš da se kod mene ništa nije promenilo."

"Otkad se Nalla rodila, sve se promenilo. Ritam mojih noći i dana. Moje telo. Ti i ja. Pa sam pretpostavila..."

"Oseti me." uzdahnuo je, izvijajući se ka njoj. "Oseti me i znaj. O, Bože."

Osetila ga je, zaista jeste. Obuhvatila ga je obema rukama i pomerala ih gore dole niz njegovu tvrdu erekciju.

"Je l' ti ovo prija?" prošaputala je.

Sve što je mogao, jeste da klima i uzdiše. Dok ga je tako držala, okruživala dlanovima, obrađivala ga, mozak mu je prilično zagoreo.

"Bella..." Krenuo je k njoj svojim zavijenim rukama pa stao. "Prokleta gaza..."

"Skinuću ti je." Pritisla mu je usne svojima. "A onda ih možeš staviti gde god poželiš..."

"Jebem ti."

Svršio je. Baš tada i tu. Ali umesto da se oseti osujećenom, Bella se samo smejala na onaj duboki, grleni način, kao ženka koja zna da će je upravo izjebati njen mužjak.

Prepoznao je zvuk. Voleo ga. Nedostajao mu je. Bio mu je potreban da ga čuje...

S druge strane sobe, Nalla je ispustila cvilež za zagrevanje, a onda je eskalirao u glasni *želim svoju mahmen ODMAH* plač.

Bella je osetila kako se Z-ova erekcija gubi i znala je dobro da to nije zbog toga što je upravo svršio. Mogao je imati četiri ili pet orgazama uzastopno i to prosečne večeri, a ne posle višemesečne suše.

"Tako mi je žao." rekla je, gledajući preko ramena ka kolevcu, osećajući se rastrganom na koju stranu da krene. Zsadiš joj je uzeo lice zavijenim dlanovima i okrenuo je ka sebi:

"Idi i pobrini se za mlado, ja ću biti u redu."

U njegovom glasu i očima nije bilo ni trunke ljutnje. Ali opet, nikada je nije ni bilo. Nikad se nije zamerao prema Nalli. Ako ništa drugo, uvek se žrtvovao radi nje.

"Samo ću..."

"Ne žuri se."

Ustala je s kreveta i prišla kolevcu. Nalla je pružila svoje malene ruke i malo se smirila -pogotovo kad ju je uzela. U redu. Puna pelena i gladna je.

"Neću dugo."

"Bez brige." Z. je legao na crni satenski čaršav, njegovo lice s ožiljkom više nije bilo ispunjeno glađu, njegovo telo je bilo mirno, ne uzbuđeno.

Nadala se da je to zato što ga je orgazam opustio. Plašila se da je to zato što je mislio da se neće vratiti uskoro.

Bella je ušla u dečiju sobu, promenila pelenu i otišla do ljuljalice i dala Nalli šta joj je trebalo.

Dok je držala svoje mlado i ljuljala se, shvatila je koliko je bilo tačno da imati dete menja sve. Uključujući i pojam o vremenu.

Ono što je mislila da će biti hranjenje od petnaest minuta, pretvorilo se u dvosatni *zbrka, povraćanje, dranje, hranjenje, povraćanje, podrigivanje, plač, promena pelene, dranje* maraton. Kad se Nalla konačno smirila, Bella je pustila da joj glava padne na stolicu u

poznatom stanju iscrpljenosti i zadovoljstva. Biti majka je divno, preobražavajuće i pomalo zavisno - i mogla je da razume zašto se ženke previše fokusiraju na svoje potomke. Bila si srećna da vodiš računa o deci. I bila si svemoćna kao majka. Sve što bi rekla, odnosilo se na Nallu.

Stvar je bila u tome, međutim, da joj je nedostajalo biti Z-ova *shellan*. Nedostajao joj je osećaj njegovih očnjaka duboko u svom grlu. Nedostajalo joj je kako je to lice s ožiljkom izgledalo kad bi vodili ljubav, svo zajapureno i nežno i puno saosećanja i ljubavi.

Činjenica da je bio toliko težak prema svima, čak i Braći, je činilo tu njegovu senzibilnost još posebnijom. Oduvek.

Bože, taj njegov san. Nije želela da kaže da je to promenilo sve među njima, ali jeste promenilo toliko da ga neće ostaviti sada. Ono što nije bila sigurna, jeste što nije znala šta dalje.

Z-u je bila potrebna pomoć koju mu ona nije mogla pružiti. Bila mu je potrebna profesionalna intervencija, ne samo ljubavna podrška družice.

Možda bi Mary mogla da uskoči. Imala je iskustva u savetovanju i ona ga je naučila da čita i piše. Nije bilo teorije da bi pričao sa strancem, ali sa Mary... i, dođavola, nije postojala šansa da bi razgovarao sa Rhageovom *shellan* o svim stvarima iz svoje prošlosti. Iskustva su bila isuviše užasna i bol je bio predubok. Plus, mrzeo je da bude emotivan pred bilo kim.

Bella je ustala i stavila Nallu u manju kolecu u dečijoj sobi - za svaki slučaj da je Zsadiš još uvek u krevetu, go i raspoložen.

Nije bio. Bio je u kupatilu i, čuvši zujanje i šum vode, skraćivao je svoju kosu pod tušem. Na noćnom stočiću su bile makaze i zavoj koji je imao na rukama, i sve o čemu je mogla da razmišlja, bilo je da je želela da je ona to učinila za njega. Bez sumnje ju je čekao i čekao i čekao, a onda odustao i ne samo što se tiče seksa, već i pomoći. Mora da se mučio da koristi makaze samo gornjom polovinom prstiju na šakama... ali s obzirom na to koliko je bilo sati, ili je trebalo sam da skinu gazu ili bez tuširanja da ode u borbu.

Bella je sela na krevet i zatekla se kako namešta razrez na ogrtaču tako da, kad prekrsti noge, one ostanu pokrivene. Ovo je bio poznati ritual, shvatila je, ona čekajući njega da izađe iz kupatila. Kad je Z. završio sa tuširanjem i izašao u peškuru, ni o čemu nisu pričali dok se on oblačio u svom ormaru. A kad je otišao dole na Prvi obrok, ona se istuširala i obukla u jednakoj privatnosti.

Bože, osećala se tako sitnom. Sitnom u poređenju s problemima koje su imali i zahtevima njihove kćeri i činjenicom da je želela ljubavnika kao *helrena*, a ne uljudnog cimera.

Kucanje na vratima ju je nateralo da skoči:

"Da?"

"Doktorica Jane je."

"Uđi."

Doktorica je promolila glavu kroz vrata.

"Ćao, je l' on tu? Mislila sam da mu skinem zavoj - u redu, očigledno je da ste vas dvoje pokrili taj deo."

Kako je doktorica došla do pogrešnog zaključka, Bella je samo stajala ćuteći.

"Trebalo bi da izađe iz kupatila uskoro. Može li njegov gips da se skinu?"

"Mislim da može. Zašto mu ne kažeš da dođe dole u ambulantu kad se sredi? Radim na proširenju medicinske zgrade pa ću biti dole i raduckati."

"U redu."

Odjednom je bila duža tišina sa zujanjem trimera i zvukom tuša u pozadini.

Doktorica Jane je uzdahnula:

"Jesi li dobro, Bella?"

Prisiljavajući se na osmeh, podigla je obe ruke u odbrambeni stav:

"Savršeno sam zdrava, nije mi potreban još jedan pregled. Ikad."

"To ti verujem." Jane se nasmejala, pa pogledala ka vratima kupatila. "Slušaj... možda bi trebalo da mu opereš leđa, ako me razumeš."

"Sačekaću."

Još jedna tišina.

"Mogu li da ti predložim nešto, potpuno se mešajući u tvoj život?"

"Teško mi je da zamislim da može biti gore nego sada." reče Bella, namigujući.

"Ozbiljna sam."

"U redu."

"Drži Nallinu kolevku u dečijoj sobi i drži vrata uglavnom zatvorenim. Nabavi bebi monitor da bi je čula." Doktorka Jane je pogledala okolo. "Ovo je soba koju deliš sa mužem... moraćeš biti nešto više od mame; i on te treba za sebe, pomalo svaki dan. Nalla će biti dobro i važno je da se navikne da spava samostalno."

Bella je pogledala u kolevku, i ideja da je premesti je bila začuđujuće i iracionalno užasavajuća.

Kao da je bacala svoju kćerku vukovima. Samo što, ako je želela više od cimera, bio im je potreban prostor koji bi imali samo za sebe.

"To bi bila dobra ideja."

"Radila sam sa dosta ljudi koji su imali bebe. Doktorci vole da stvaraju. Šta da ti kažem. Kako prvo dođe, uvek postoji period prilagođavanja. Ne znači da je nešto loše u braku, to znači da se uspostavljaju nove granice."

"Hvala ti... zaista to cenim."

Doktorka Jane je klimnula:

"Uvek sam tu ako me zatrebaš."

Kad su se vrata zatvorila, Bella je otišla do kolevke i pomazila satenske trake kojim je bila ukrašena. Kako su hladne trake prolazile kroz njene prste, mislila je o ceremoniji ukrašavanja i na svu ljubav koju je dobijala. Nalla će uvek biti obožavana u ovoj kući, pažena i zaštićena.

Imala je momenat panike kad je otpustila kočnice i počela da gura kolevku u dečiju sobu - ali, preživeće to. Morala je. I kupiće bebi monitor odmah.

Stavila ju je odmah do kolevke u kojoj je Nalla često spavala u sobici. Čak i sad, čelo mladog je bilo napeto i petljala je rukama i nogama, siguran znak da će se uskoro probuditi.

"Šššš... mahmen je tu." Bella ju je podigla i prebacila na draže mesto za spavanje.

Mlado se vrpeljilo i guralo sebe do rešetki kolevke, i uhvatila se za crno-bele trake od Wratha i Beth.

Ovo je bilo obećavajuće. Duboko disanje i pun stomak su značili fin i dug san. Barem se Nalla nije osećala loše što je izbačena iz njihove sobe.

Bella se vratila u glavnu sobu. Tuš je utihnuo i kako je stavila ruke na dovratnik, videla je blagu maglu posle tuširanja i uhvatila miris šampona. Otišao je.

"Pomerila si kolevku?"

Okrenula se. Z. je stajao na duplim vratima garderobera, obučen u crne kožne pantalone, držeći crnu majicu u rukama. Njegove grudi sa oznakom Bratstva i pirsinzima na bradavicama su se sjajile na svetlu iza njegovih leđa.

Bella je došla do mesta gde je do malopre Nalla spavala svake večeri.

"Pa, ovo je... znaš, naš prostor. I, ah, biće ona dobro u drugoj sobi."

"Sigurna si da ćeš biti u redu u vezi s ovim?"

Ako je tako mogla biti s njim kao njegova *shellan*?

"Nalla će biti u redu. Tu je iza tih vrata ako me treba i počela je duže da spava preko dana tako da... da, osećam se odlično u vezi s ovim."

"Jesi li... sigurna?"

Bella ga je pogledala.

"Da. Apsolutno sigurna..."

Z. je bacio majicu na pod, dematerijalizovao se pred nju i bacio je na krevet, svakako osim nežno. Njegov vezivni vonj je podivljao dok su mu usta zaposela njena i njegovo teško, čvrsto telo ju je pritislo na dušek. Ruke su mu bile grube s njenom spavaćicom, cepajući je i rastavljajući na obe strane. Ogolivši joj grudi, duboko i tiho je zarežao.

"Oh da..." uzdahnula je, koliko je bila uzbuđena.

Provukla je ruke između njih i slomila nokat otvarajući mu šlic...

Z. je ispustio još jedan životinjski urlik, umalo je pocepao pantalone pokušavajući da ih skinе preko gipsa. Posle mučenja oko pantalona, odustao je i ostavio ih kod kolena:

"Jebeš to."

Bacio se na nju ponovo, završivši cepanje spavaćice i raširivši njene butine skroz. Samo što, odjednom se zaustavio, zabrinut pogled mu se našao na licu preteći da zauzme mesto strasti. Otvorio je usta, očigledno da je pita da li je sigurna da...

"Ućuti i uđi u mene!" zavrištala je i uhvatila ga za vrat, povukla ga u strastan poljubac.

Zarikao je i nabio se u nju do kraja, penetrična bomba koja je eksplodirala u njenom telu, varnice koje su je prožimale, zapalile joj krv. Jako ga je uhvatila za dupe dok se on nabijao u nju masivnim, punim kontrakcijama.

Čim je to prošlo, povukao je glavu unazad, ogolio očnjake i zasiktao poput mačke. Izvijajući leđa na krevetu, pomerila je glavu u stranu dajući mu svoj vrat da bi... kako je Zsadiist navalio snažno i duboko, svršila je ponovo, ali dok je on sišao iz njene vene, kurac je nastavljao pumpati. Bio je još bolji nego što se sećala, njegovi mišići i kosti čvrsti na njoj, njegova koža tako nežna, njegov vezivni vonj prelep, obeležavajući je tim tamnim, divnim začinima.

Kad je završio sa hranjenjem i svršavanjem... Bog zna koliko je puta svršio... telo mu se smirilo i olizao joj je ranu da bi zatvorio rupice od hranjenja. Slatki, vlažni napadi njegovog jezika su je naveli da ga poželi ponovo i kao da joj je pročitao misli, prevrnuo se na leđa povlačeći je sa sobom, držeći ih spojenim.

"Obradi me." zahtevao je, njegov divlji žuti pogled je ostao na njenim punim dojčkama.

Uhvatila se tamo gde mu je pogled bio fiksiran i uštinula svoje bradavice dok ga je jahala lepo i lagano. Njegovi uzdasi i način na koji su mu ruke stinule kolena ju je učinio lepšom nego što bi mogla bilo koja reč da ju je izgovorio.

"Bože... nedostajala si mi." rekao je.

"I ti meni." Spustivši ruke na njegova ramena, sagnula se ka njemu i zajahala žešće.

"Oh, jebote, Bella... uzmi mi venu..."

Poziv je bio prihvaćen i pre nego što je završio predlaganje, i nije bila ništa nežnija od njega.

Ukus mu je bio spektakularan i intenzivniji nego što je bio. Od porođaja kad se hranila bilo je... kurtuozno. Ali ovo je bilo sirovo, sa šampanjskim koktelom moći i seksa, ne samo ishrana.

"Volim te." rekao je, dok je uzimala od njega.

Vodili su ljubav još četiri puta.

Još jednom na krevetu.

Dva puta na podu na pola puta do kupatila.

Još jednom pod tušem.

Posle su se oboje uvukli u debele bele peškire i popeli na krevet.

Zsadist ju je približio sebi i poljubio u čelo:

"Je li cela ona stvar da me ne privlačiš sređena?"

Nasmejala se, šarajući rukom preko njegovog torza. Zaklela se da je osetila kako mu se mišići napinju pod njenom rukom, telo mu je upijalo to što je dobijalo od nje. Činjenica da ga čini jakim, učinila ju je ponosnom... ali više od toga, osećala se povezana s njim. Čuvarđeva je bila pametna kad je stvorila vrstu koja je morala da se hrani unutar sebe.

"Pa? Je li?" Z. se prebacio preko nje, a njegovo lice s ožiljkom je poprimilo *Ja sam gazda* izgled.

"Ili moram još jednom da ti pokažem?"

Prešla je prstima preko njegovih snažnih ruku:

"Ne, mislim da smo... Z!"

"Šta?" zamjaukao je, dok se opet nameštao među njenim nogama. "Izvini. Ne mogu si pomoći. Još uvek sam te gladan." Stavio joj je poljubac na usne, nežan poput daha. "Mmmmm..."

Usne su mu se spustile na njen vrat i nežno joj je poljubio mesto ujeda, kao da kaže *hvala*.

"Mmmmm... moja." zarežao je.

Tako polako, tako nežno... usta su mu krenula niže, do njenih dojki. Zaustavio se na bradavici.

"Jesu li osetljive?" upitao je, trljajući vrh nosa po njoj, pa je ližući.

"Da..." Zadrhtala je kad je dunuo po mestu gde mu je prethodno bio jezik.

"Izgledaju osetljivo. Skroz crvene i napućene i lepe." Oduvek je bio pažljiv s njenim grudima, milujući ih rukama i lagano ih ljubeći.

Kad se premestio na njen stomak, ponovo je postala uzbuđena i nemirna, i nasmejao joj se.

"Jesu li ti nedostajali moji poljupci, draga družice? Oni koje volim da ti stavljam među butine?"

"Da." nekako je izgovorila, dok su joj trnci iščekivanja prolazili telom.

Videvši mali erotski pogled na njegovom licu i zli pogled u žutim očima, ponovo je postao mužjak sa planom i otvorenim mogućnostima.

Podigao se na kolena.

"Raširi noge za mene. Volim da te gledam - oh... sranje... daaa..." Trljao je usne kao da ih je podgrevaao. "To je ono o čemu pričam."

Ramena su mu se napela kad se sagnuo kao mačka nad činiju s mlekom... dok se ona prepuštala, njemu i njegovim toplim, vlažnim usnama.

"Želim da idem polako." promrmljao je nad njenom srži, kad mu je uzviknula ime. "Ne želim da završim svoju gozbu prebrzo."

To neće biti problem, pomislila je. Za njega, bila je kao bazen bez dna.

Jezik mu je skliznuo u nju, u zapaljivom naletu, pa se vratio na slatke, dražeće udare. Pogledavši niz svoje telo, videla ga je kako gleda u nju sa sjajnim citrusnim očima... i kao da je čekao da joj pogled sretne njegov, dražio joj je klitoris napred-nazad.

Gledajući njegovo ružičasto meso kako obrađuje njeno, prevalilo ju je preko ivice još jednom.

"Zsadist..." zaprela je, mazeći mu glavu i gurajući kukove gore.

Nije postojalo ništa slasnije od toga da si među nogama svoje *shellan*. Nije bio u pitanju samo ukus; takođe su to i zvukovi i mirisi i način na koji bi ga gledala sa nagnutom glavom u stranu i njene rumene usne otvorene da bi disala. Bilo je mekano, željno mesto, centar svega što ju je činilo ženkom nasuprot njegovih usta i samo poverenje što mu je

ukazala i pustila ga tako blizu. Sve je bilo intimno i senzualno i posebno... i baš jedna od onih stvari koju bi mogao raditi zauvek.

Kad je njegova *shellan* ispustila najlepší zvuk na svetu i počela svršavati, Zsadist se podigao i ubacio sebe u nju da bi osetio kontrakcije na svom udu. Stavio je usne na njeno uvo kad je svršio u nju: "Ti si mi sve."

Zajedno su se odmarali nakon toga, zureći u njene pune grudi i abdomen, misleći kako je njeno telo savršeno u poređenju sa njegovim. Njene obline i ženska snaga su stvorile novu osobu, stvorila je sigurno mesto dok su zajedno svršavali i stvarali život.

Njih dvoje.

"Nalla..." prošaputao je. "Nalla ima..."

Osetio je da se stisnula.

"Ima šta?"

"Nalla ima moje oči. Zar ne?"

Glas njegove *shellan* je postao mekan i brižan, kao da nije želela da ga uplaši.

"Da, ima."

Z. je stavio ruke na Bellin stomak i pravio krugove po njenoj koži, kao što je ona radila dok je bila trudna toliko puta. Bilo ga je sramota samog sebe sada... sramota jer joj nijednom nije dotakao stomak. Toliko je bio zabrinut oko porođaja, da je ta zaobljenost delovala kao pretnja po njihove živote, a ne kao nešto što će ih obradovati.

"Žao mi je." rekao je pokajnički.

"Za šta?"

"Morala si sve ono da radiš sama, zar ne? Ne samo ova poslednja tri meseca, već i ranije. Kad si bila trudna."

"Bio si uvek tu za mene..."

"Ali ne i za Nallu, a bila je deo tebe. Jeste deo tebe."

Bella je podigla glavu:

"Ona je i deo tebe, takođe."

Pomislio je na krupne, svetlo žute oči mladog.

"Ponekad mislim da možda ima i nešto moje."

"Ona je skoro identična tebi. Ima tvoju bradu i obrve. I njena kosa..." Bellin glas je postao uzbuđen, kao da je već neko vreme želela da priča s njim o svemu što je činilo mlado. "Kosa će joj biti baš kao tvoja i Phuryjeva. A jesi li joj video ruke? Njeni kažiprsti su duži od domalih, baš kao tvoji.

"Stvarno?" Čoveče, kakav je on bio otac kad nije znao ništa od ovoga.

Pa, to bi bilo lako. Nije bio nikakav.

Bella je ispružila ruku:

"Hajde da se istuširamo, pa onda pođi sa mnom. Pusti me da te upoznam sa tvojom kćerkom."

Z. je duboko uzdahnuo. Pa klimnuo.

"Voleo bih to." rekao je.

Osmo poglavlje

Kada je prešao prag dečije sobe, Zsadiš je zastao dva puta, i proverio da li mu je majica upasana kako treba u kožne pantalone. Čoveče, voleo je kako je soba mirisala. On je to zvao nevinost s mirisom limuna. Lepo poput cveta, ali nije ukaljano. Čisto.

Bella mu je stisnula ruku i povelala ga ka kolevcu. Okružena trakama koje su bile veće od nje, Nalla je bila na boku savijena, rukama i nogama sklupčanim u tom položaju, očiju zatvorenih kao da su se trudile da zaista, zaista, zaista spavaju.

Čim je Z. pogledao u kolevku, ona se uzbudila. Ispustila mali zvuk. U snu je pružila ruku, ne ka majci, već ka njemu.

"Šta želi?" pitao je poput idiota.

"Želi da je dodirneš." Kad se nije pomerio, Bella je prošaputala: "Radi to često u snu... izgleda da zna ko je u sobi i želi da se mazi."

Na čast njegovoj *shellan*, nije ga terala da uradi bilo šta. Ali, Nalla nije bila srećna. Njena mala šaka i ruka su se pružile ka njemu.

Z. je obrisao dlan o majicu, pa ga je protrljao par puta o bok. Dok je pružao ruku, prsti su mu drhtali.

Nalla je napravila prvi korak. Njegova kćerka je uzela njegov palac i držala ga takvom snagom da je osetio čist i osvežavajući ponos u grudima.

"Jaka je." rekao je, a njegovo odobravanje se osetilo pozitivno u njegovim rečima.

Bella je napravila mali šum iza njega.

"Nalla?" prošaputao je, saginjući se. Njegova kćerka je napućila svoje usne i uhvatila se još čvršće za njegov prst.

"Ne mogu da poverujem koliko je snažna." Pustio je kažiprst da mazi nežno njenu nadlanicu. "Mekana... o moj Bože, tako je mekana..."

Nalline oči su se otvorile. I dok je gledao isti pogled, identične zlatne boje poput njegovog, srce mu je zastalo: "Ćaooo..."

Nalla je trepnula i mahnula njegovim prstom i preobrazila ga. Sve se zaustavilo kao da nije pomerila samo njegovu ruku, već i njegovo srce.

"Ista si kao tvoja *mahmen*", prošaputao je. "Činiš da ceo svet nestane za mene..."

Nalla je nastavila da maše s njegovom rukom i ispustila zadovoljan smeh.

"Ne mogu da verujem da je to uradila..." Pogledao je Bellu: "Ona je tako..."

Suze su lile niz Bellino lice i rukama se obgrlila kao da se trudila da se ne razbije na komade. Srce mu se još jednom pomerilo, ovaj put iz drugog razloga.

"Dođi, nalla." rekao je, povlačeći svoju *shellan* u zagrljaj slobodnom rukom. "Dođi kod svog mužjaka."

Bella je zaronila svoje lice u njegove grudi i svoj dlan u njegov. Stojeći tu i držeći ih obe, svoju kćerku i svoju družicu, osetio se kao da je visok osam hiljada metara, brži od svoje *Karere* i jači od bilo koje vojske.

Grudi su mu nabujale od nove svrhe. One su obe bile njegove, njih dve. Njegove i samo njegove, i morao je da vodi računa o njima. Jedna je bila njegovo srce, a druga deo njega samog i one su popunjavale praznine za koje nije ni znao da ih ima.

Nalla je pogledala u svoje roditelje i ispustila najslađi zvuk, u stilu *Pa nije li ovo lepo, kako su se stvari sredile*.

Ali onda je njegova kćerka pružila drugu ruku... i dotakla robovsku traku na njegovom zglobu.

Z. se skamenio. Nije mogao da se odupre.

"Ona ne zna šta su to." reče Bella nežno.

Teško je uzdahnuo.

"Znaće. Jednog dana će tačno znati sta znaće."

Pre nego što je Z. otišao da vidi doktoricu Jane, proveo je još neko vreme sa svojim damama. Naručio je hranu za Bellu i, dok se spremala hrana, prvi put je gledao kako se hrani njegova kćerka. Nalla je prestala jesti i zaspala, baš kad je Fritz stigao sa hranom. Z. je nahranio svoju *shellan* svojim rukama, s posebnim zadovoljstvom, dok joj je birao najbolje parčiće pilećih grudi, domaćih rolnica i brokolija za nju.

Kad je pojela sve iz tanjira i popila vino iz čaše, obrisao joj je usta ubrusom, a onda su joj se kapci zatvorili. Ušuškavši je, poljubio ju je, uzeo poslužavnik i desnu čizmu i izašao. Kako je tiho zatvorio vrata, osećaj zadovoljstva ga je prožimao. Njegove ženke su bile nahranjene i spavale i bile na sigurnom. Dobro je odradio svoj posao.

Posao? Bolje reći životnu misiju.

Izlazeći iz dečije sobe, pitao se da li se, kao mužjak, možeš vezati sa svojom decom ili ne. Oduvek je slušao da je to samo u slučaju sa svojom *shellan*... ali počeo je dobijati neke ozbiljne zaštitničke instinkte prema Nalli. A još je nije ni uzeo u ruke. Daj mu dve nedelje da se upozna sa njom? Postao bi tempirana bomba da joj nešto zapreti.

Je li tako izgledalo biti otac? Nije znao. Nijedan od njegove braće nije imao mlado i nije se mogao nikoga setiti koga bi mogao da pita.

Išavši ka stepenicama, odšepao je hodnikom sa statuama; čizma, gips, čizma, gips, čizma, gips... i gledao je u svoje zglobove dok je išao. U prizemlju je ostavio sudove u kuhinji i zahvalio Fritz, pa je otišao u tunel koji je vodio do trenažnog centra. Ako je doktorka Jane odustala od čekanja njega, sam će skinuti gips.

Ulazeći u kancelariju, čuo je cvilež ručne testere i pratio zvuk do teretane. Na putu do tamo, radovao se što će videti kako napreduje nova klinika doktorke Jane. Postojale su tri sobe za lečenje, koje su bile napravljene od jedne sale zgrade, ali su bile uređene tako da budu i operacione sale i sobe za pacijente, a oprema je bila ravna umetninama.

Doktorica Jane je instistirala na skenerima, digitalnim rendgenom sa ultrazvukom, zajedno sa električnim medicinskim sistemom za snimanja i najboljim operativnim alatom. Sa sobom sa zalihama kao u odeljenju za hitne slučajeve, cilj je bio da se smanji upotreba Haversove klinike što se tiče Bratstva.

Što je bilo sigurnije za sve. Kompleks Bratstva je bio okružen *misom* zahvaljujući V-u, ali to nije moglo da se kaže i za Haversovu kliniku, kao što je bilo dokazano prošlog leta kad je bio upad u nju. Imajući u vidu da su Braća stalne mete, bilo je pametno sa njima raditi što je više moguće u kući.

Z. je otvorio jedna od vrata teretane pa zastao. Daj, ideš. Doktorica Jane je evidentno imala ozbiljne *Ekstremne Kućne Preobražaje* u sebi.

Sinoć, kad je Z. bio doveden, sve je bilo kao i ranije. Sada, za manje od 24 sata, na zidu prekoputa je bila napravljena rupa od 180 sa 360cm. Otvorenost je ogolila salu koja će biti promenjena, a baš ispred otvora, V-ova družica je uzela jednu tablu i gurala ka stonoj testeri; rukama u čvrstom, a ostatak nje je bio u prozirnom stanju.

Kad je primetila Z-a, završila je sa tablom i isključila mašinu.

"Hej!", rekla je. "Spreman da ti se skine gips?"

"Da. I očigledno je da si dobra sa testerom."

"Bolje veruj u to." Nasmejala se i pokazala ka rupi: "Pa, je l' ti se sviđa moje unutrašnje dizajniranje?"

"Ne šališ se."

"Zidarstvo i čekići rasturaju, šta da ti kažem?"

"Spreman sam za sledeću tablu." V. se oglasio iz sale za učenje.

"Gotova je."

V. je ušao, noseći na sebi kaiš sa alatom i sa čekićem i kleštima. Dok je prilazio svojoj ženki, rekao je:

"Hej Z, kako ti je noga?"

"Biće bolje kad doktorka Jane skine ovo s nje." Z. je klimnuo na ono što su radili. "Čoveče, vi ćete stići do grada."

"Aha, trebalo bi da do večeras završimo sa okvirima."

Doktorka Jane je dodala tablu svom mužjaku i poljubila ga na blic, a njeno lice je dobilo čvrst oblik čim je uspostavljen kontakt.

"Vraćam se brzo. Samo ću mu skinuti gips."

"Nemoj žuriti." V. je klimnuo Zsadistu. "Izgledaš sređeno, drago mi je."

"Tvoja ženka je čudotvorac."

"To jeste."

"U redu, dosta sa nabijanjem ega momci." Nasmejala se i opet poljubila svog družbenika. "Hajde Z, da to odradimo."

Kako se okrenula, V-ove oči su pratile njeno telo... što je, bez sumnje, značilo da, čim završi sa Zsadistom, nova klinika neće biti jedina stvar na kojoj će poraditi.

Kad su doktorka Jane i Z. došli do ambulante, popeo se i seo na sto za preglede.

"Mislio sam da si htela da koristiš onu stonu testeru na meni."

"Ma jok. Već imaš u srodstvu osobu bez noge. Dve bi bile preterivanje." Nasmejala se blago. "Nešto te boli?"

"Ne."

Dogurala je rendgen do njega.

"Stavi nogu gore... savršeno. Hvala."

Kad je došla do njega sa zaštitnim prekrivačem, uzeo ga je od nje i prekrivio se.

"Mogu li da te pitam nešto?" rekao je.

"Da. Pusti me da prvo ovo odradim, ipak." Podesila je mašinu i napravila snimak, kratak bljesak je osvetlio sobu. Kad je proverila snimak na kompjuteru, rekla je: "Na stranu, molim te." Okrenuo se, a ona mu je namestila nogu. Posle još jednog snimka i provere na kompjuteru, rekla je: "U redu, možeš sestiti. Noga izgleda odlično. Tako da ću ti skinuti ovaj izvanredni gips koji sam ti napravila."

Dodala mu je cebe i okrenula leđa dok je skidao svoje pantalone. A onda je donela čeličnu testeru i pažljivo se posvetila gipsu.

"Pa, šta si hteo da me pitaš?", rekla je, nadjačavajući zvuk testere.

Z. je protrljao svoju robovsku traku leve ruke i pružio je ka njoj.

"Da li stvarno misliš da bih mogao da skinem ovo?"

Jane se zaustavila, ostavivši testeru da radi i dalje, bez sumnje sumirajući misli, ne samo kao lekar, već i lične. Ispustila je mali zvuk, poput uzdaha, i brzo završila sa skidanjem gipsa.

"Hoćeš li da očistiš nogu?" pitala je, dodajući mu posudu da se očisti.

"Da. Hvala."

Kad je na brzinu obavio što je i hteo, dala mu je nešto da se obriše.

"Je l' nije problem da ti bliže pogledam kožu?", rekla je, pokazujući glavom ka zglobu.

Kad joj je potvrdio glavom da može, nagnula se nad njim.

"Lasersko uklanjanje tetovaža je uobičajeno kod ljudi. Nemam šta mi je potrebno od tehnologije ovde, ali uz tvoju pomoć, imam ideju kako bi mogli da pokušamo. I znam ko bi to mogao da odradi."

Zurio je u crnu traku i zamišljao ručicu svoje kćerke na njoj.

"Mislim... da, mislim da ću probati."

Kad se Bella probudila u svom bračnom krevetu i protegla, osećala se kao da je bila na odmoru mesec dana. Telo joj je bilo osveženo i jako... i oteklo na svim pravim mestima. A i pored toga što se ranije istuširala, Z-ov miris je bio svuda po njoj, i to je bilo savršeno.

Pogledala je na sat kraj kreveta i uvidela da je spavala skoro dva sata pa je ustala, navukla ogrtač i oprala zube. Želela je da obiđe Nallu i možda čak da uzme nešto da prezalogaji. Išla je ka dečijoj sobi, kad je Z. ušao u sobu. Nije se oduprela porivu da ga gleda:

"Skinuo si gips."

"Mm... hmm... Dođi ovamo ženko." Prišao joj je, obmotao ruke oko nje i savio toliko da je morala da se uhvati za njegove ruke da bi održala ravnotežu.

Ljubio ju je dugo i polako, trljajući svoju ogromnu erekciju o njeno međunožje.

"Nedostajala si mi." zapreo je iz dubine grla.

"Imao si me pre dva sata..."

Njegov jezik je napao njen, kao i njegove ruke koje su sad bile na njenoj zadnjici. Odneo ju je do prozora i naslonio na žaluzine, raširio joj bedra, otkopčao pantalone i...

"Oh... Bože." zajecala je s osmehom.

E ovo... ovo je bio mužjak kojeg je znala i volela. Uvek gladan nje. Uvek želeći da joj bude blizu.

Kako je počeo polako da se kreće u njoj, setila se kako je bilo u početku, kad joj se konačno otvorio. Iznenadila se koliko je želeo da je dodiruje, bilo za vreme obroka ili kad bi se družili s Braćom ili tokom dana kad su spavali. Kao da je nadoknađivao vekove kad nije imao topao, utešan dodir.

Obgrlila ga je rukama oko vrata i naslonila obraz na njegovo uvo, nežno ju je grebuckala njegova obrijana glava dok se pomerao.

"Trebaće... mi tvoja pomoć." rekao je, izvlačeći se i nabijajući ponovo.

"Bilo šta... samo nemoj stati..."

"Ne bih... ni... pomislio..." Ostatak rečenice se izgubio kad je njegov kurac preuzeo kontrolu. "O Bože... Bella!"

Kad su svršili, njen mužjak se povukao malo unazad, a njegov citrusni pogled se sjajio poput šampanjca.

"Inače... čao. Zaboravio sam da to kažem kad sam ušao."

"Oh, mislim da si me pozdravio baš kako treba, hvala lepo." Poljubila ga je u usta. "Sad... pomoć?"

"Hajde da te sredimo." zamjaukao je, a njegov pogled joj je govorio da bi to verovatno dovelo do još većeg nereda.

Što sigurno i jeste.

Kad su oboje bili zadovoljeni i ona se po treći put istuširala, ogrnula se peškirom i drugim počela da suši kosu.

"Dobro, za šta ti treba moja pomoć?"

Z. se naslonio na mermerni pult pored umivaonika, prešao rukom po glavi i uozbiljio se. Bella je prestala sa svime što je radila. Kako je on ćutao, pomakla se unazad i sela na ivicu đakuzija da bi mu dala prostora. Čekala je, istovremeno kršeći ruke i opuštajući ih u krilu.

Iz nekog razloga, dok je on sređivao svoje misli, shvatila je da su mnoge stvari rešili u ovom kupatilu. Ovde je povraćao nakon što ju je uzbudio prvi put na onoj zabavi. A onda... kad ju je spasao od onog degrada, kupao ju je u ovoj kadi. A u tuš kabini pored, prvi put se hranila od njega.

Pomislila je na taj težak period njihovih života, tek su je spasili, a on se borio sa privlačnošću koju je osećao prema njoj. Došavši do nje s desne strane, setila se kako ga je našla da trlja svoje zglobove misleći da nije dovoljno čist i sposoban da je nahrani.

Pokazao se doista hrabrim. Prelaženje preko onoga što mu je bilo učinjeno dovoljno da joj veruje, za to je bilo potrebno mnogo hrabrosti.

Bella ga je ponovo pogledala i onda je shvatila da gleda u svoje zglobove, pa je rekla:

"Pokušaćeš da ih skineš, zar ne?"

„Pokušaćeš da ih skineš, zar ne?"

Usne su mu napravile blagi osmeh, podignuvši stranu gde je imao ožiljak.

"Poznaješ me isuviše dobro."

"Kako ćeš to odraditi?" Kad joj je ispričao, klimnula je. "Savršen plan. I ići ću s tobom."

Pogledao ju je:

"Bože. Hvala ti. Mislim da ne bih to mogao bez tebe." .

Ustala je i prišla mu.

"O tome uopšte nemoj da brineš."

Deveto poglavlje

Doktor Tomas Volkot Frenklin III, imao je drugu najbolju kancelariju u kompleksu bolnice Sveti Fransis. Kada se radi o administrativnom kvalitetu nekretnine, hirurgija je bila određena dostignućima i, kao šef dermatologije, T.V. je bio iza samo jednog odeljenja.

Naravno, činjenica što je njegovo odeljenje dobro zarađivalo je bilo to što je bio "rasprodat" kao jedan od akademskih pristalica održavanja lepote.

Pod njegovim upravljanjem, dermatologija se nije bavila samo lezijama i rakovima i opekotinama, kao i hroničnim kožnim oboljenjima kao što su psorijaza, ekcemi i akne, već je postojao i jedan poseban deo samo za kozmetičke procedure.

Zatezanje lica. Podizanje obrva. Povećanje grudi. Liposukcija. Botoks. Restalin. I još preko hiljadu drugih tretmana. Model očuvanja zdravlja je bio privatna ordinacija koji je bio dobijen u akademskom prostoru i bogati klijenti su voleli taj koncept. Mnoštvo njih je došlo iz Velike Jabuke, prvenstveno odlazeći na put radi anonimnog tretmana prve klase plastične hirurgije na Menhetnu, ali onda perverzno radi statusa.

Odraditi "posao" u Kaldvelu je bilo šik, a učtivo prema trendu, jedino šef hirurgije, Manny Manello, je imao bolji pogled u kancelariji.

Pa, Manellovo privatno kupatilo je takođe imalo i mermer u tuš kabini, ne samo na policama i zidovima, ali ko je gledao na to. T.V. je voleo svoj pogled. Voleo je svoju kancelariju. Voleo svoj posao.

Što je bila dobra stvar, jer su mu dani počinjali u 7h, a završavali, pogledao je na sat, oko 19h. Večeras, ipak, trebalo je da je već otišao. T.V. je uvek imao ugovorenu utakmicu tenisa ponedeljkom u 19h u Kaldvelskom kantri klubu, pa je bio zbunjen zašto je pristao da primi pacijenta sada. Nekako, pristao je i rekao svojoj sekretarici da mu nađe zamenu u klubu, ali nikako nije mogao da se seti ičega u vezi pregleda.

Uzeo je odštampani raspored iz džepa na grudima i protresao glavu. Baš pored zakazanih 19h je pisalo ime B. Nalla i reči laserska kozmetika. Čoveče, nije se uopšte mogao setiti kako je pregled bio zakazan ili ko je bio u pitanju ili od koga su dobili preporuku, ali ništa se nije moglo naći na toj tabli za zakazivanje bez njegove dozvole.

Tako da to mora biti neko važan. Ili pacijent nekoga važnog.

Očigledno je da je radio previše.

T.V. se ulogovao na medicinski elektronski sistem za snimanje i opet ga pretražio, tražeći B. Nallu ponovo. Najbliže tome je bila Belinda Nalda. Greška pri kucanju? Moguće. Ali, asistentkinja je otišla u 18h i bilo bi ružno da je prekida u večeri s porodicom da bi je pitao šta je ovo.

Ustao je, proverio kravatu i zakopčao svoj beli mantil i pokupio nešto stvari da pregleda dok bude čekao da se B. Nalla ili Nalda pojavi.

Kad je izašao sa sprata svog odeljenja, pored kancelarija i soba za tretmane, razmišljao je o razlikama ovog sprata i privatne klinike dole. Noć i dan. Ovde je dekor bio urađen u ne-bolničkom šiku; tanki tamni tepih, krem zidovi, mnoštvo običnih krem boja. Slike koje su bile na zidovima su imale obične čelične ramove, a biljaka je bilo vrlo malo.

Dole? Spa je imao konsijerza koji je pružao luksuzne usluge kakve bi samo veoma bogati očekivali. Sobe za tretmane su imale HD plazma televizore, male *Sub-Zero* frižidere sa retkim voćnim sokovima, hranom koja je mogla biti poručena u restoranima, i *wireless* internet za laptopove. Klinika je imala i recipročni dogovor sa *Caldwells Stillwell* hotelom, sa 5 zvezdica i uslugom, da bi svi koji dolaze širom zemlje u Njujork, mogli se odmoriti i prenoćiti i dobiti odgovarajuću negu.

Previše? Da. A je li bilo neophodno? Svakako. Ali, stvarnost je bila, pošto su trenutne federalne vlasti gubile na snazi, osiguranja su odbijala medicinski neophodne procedure

uzduž i popreko, a T.V-u su bila potrebna sredstva da bi ostvario svoj plan.

Služiti bogatima je bio put do toga.

Stvar je bila u tome, T.V. je imao dva pravila za sve svoje lekare i medicinsko osoblje. Prvo, pružati najbolju moguću uslugu na planeti sa saosećanjem. I drugo, nikad ne odbijati pacijente. Nikad. Pogotovo žrtve opekotina.

Bez obzira koliko bi koštalo ili trajalo lečenje opekotina, nikad nije rekao ne. Pogotovo ako su bila u pitanju deca.

Da li su ga videli kao prodavca komercijalnih usluga? Dobro. Nema problema. Nije pravio veliku stvar oko toga što je radio sa druge strane, i ako bi ga njegove kolege iz drugih gradova smatrale za lovca na novac, prihvatio bi to.

Kad je došao do liftova, pružio je levu ruku - onu prekrivenu ožiljcima, onu kojoj je falio mali prst i koja je imala smežuranu kožu - i pritisnuo dugme za dole.

Učiniće sve što mora da bi njegovi roditelji imali sve što im je potrebno. Neko je pomogao njemu i to je napravilo promenu u njegovom životu.

Dole, na prvom spratu skrenuo je desno i koračao hodnikom dok nije stigao do panela od mahagonija na ulazu u kozmetičku kliniku. Diskretnim slovima koja su bila utisnuta na staklo je bilo ispisano njegovo ime, i imena od još sedmoro njegovih kolega. Nije bilo pominjanja kakva se sve medicina sprovodi unutra.

Pacijenti su mu rekli da im se sviđa *samo za članove kluba* vibra.

Koristeći se propusnicom, ušao je unutra. Recepcija je bila mračnija, ne zato što su svetla bila prigušena posle radnog vremena; jaka svetla nisu bila poželjna za ljude određene dobi, bilo pre ili posle zahvata, i pored toga, umirujuća, tiha atmosfera je bila deo onoga što su u spa centru želeli da stvore. Pod je imao pločice boje peska, zidovi okrečeni u umirujuću tamno crvenu boju i fontana koja je bila krem-bela sa malim kamenjem na centru prostora.

"Marcia?", povikao je, izgovarajući ime *MAR-see-uh*, u evropskom stilu.

"alo, dr Frenklin", javio se tihi glas od pozadi, gde je bila kancelarija. Kad je Marcia naišla iza ugla, T.V. je stavio svoju levu ruku u džep. Kao i uvek, izgledala je kao iz *Vogue-a*, sa svojom kosom boje kafe i u odelu po meri.

"Tvoj pacijent još nije stigao." rekla je, osmehujući se. "Ali, spremila sam drugi laser za tebe." Marcia je bila savršeno sređena žena od četrdeset godina, udata za jednog od plastičnih hirurga i bila je, što je T.V. znao, jedina žena na planeti osim Ave Gardner, koja bi mogla nositi krvavocrveni karmin i opet izgledati otmeno. Njena odeća je bila *Chanelova*, i bila je zaposlena i dobro plaćena da bi bila hodajući dokaz savršenog posla koji je ekipa odradila.

A činjenica da je imala i aristokratski francuski akcenat je bio bonus. Pogotovo sa novoobogaćenima.

"Hvala", reče T.V. "Nadam se da će stići brzo, pa da možeš kući."

"Znači, ne treba ti asistent?"

Ovo je bila druga dobra stvar kod Marcie. Nije bila samo dekoracija, bila je korisna, potpuno obrazovana medicinska sestra kojoj je bilo drago da asistira.

"Cenim tvoju ponudu, ali samo pošalji pacijenta kod mene i možeš ići."

"Čak i registraciju ćeš sam?"

Nasmejao se:

"Siguran sam da želiš otići Filipu."

"A da. Godišnjica nam je."

Namignuo joj je:

"Čuo sam nešto o tome."

Obrazi su joj se zarumeneli malo, što je bila jedna od šarmantnijih stvari kod nje.

Možda je bila otmena, ali je bila i realna takođe.

"Moj muž kaže da se nađem s njim na ulazu. Kaže da ima iznenađenje za svoju ženu."

"Znam šta je. Svideće ti se."

Marcia je podigla ruku i prekrila svoj osmeh i iznenadno crvenilo.

"Isuviše je dobar prema meni."

T.V. se osetio momentalno šokiranim, pitao se kad je on poslednji put kupio nešto svojoj ženi.

Bilo je to... pa, kupio joj je *Volvo* prošle godine. Wow.

"Zaslужila si.", rekao je kruto, razmišljajući iz nekog razloga o broju dana i noći kad je njegova žena obedovala sama. "Zato, molim te, idi kući i proslavi."

"Hoću, doktore. Hvala puno." Marcia se sagnula i otišla do recepcije, što je u stvari bio samo antikni sto sa telefonom sakrivenim u fioku i laptopom kojem se pristupalo otvarajući tablu od mahagonija. "Samo ću se izlogovati iz sistema i dočekati vašeg pacijenta."

"Lepo se provedi večeras."

T.V. se okrenuo i ostavio je, izvukao svoju uništenu ruku iz džepa. Uvek ju je krio od nje, deo onoga što je ostalo od tinejdžera koji je bio s tim prokletstvom.

Bilo je potpuno smešno. Bio je srećno oženjen, čak ga Marcia nije ni privlačila, tako da ne bi trebalo biti važno. Ožiljci, doduše, ostavljaju rane duboko u tebi, a sa kožom koja nije lepo zarasla, osećao bi se loše s vremena na vreme.

Tri lasera u klinici su lečila proširene vene na nogama, belege od rođenja i crvene dermatološke nesavršenosti, ali i omogućavala su i površinske tretmane za lice i uklanjanje tetovaža obolelih od raka koji idu na zračenje.

B. Nalla će verovatno uzeti jednu od ovih usluga, ali bio se spreman kladiti da će to biti površinski tretman kože. Jednostavno se uklapalo... nakon toliko sati, u klinici na prvom spratu, sa misterioznim imenom. Bez sumnje se radilo o nekome veoma bogatom sa paranoičnom potrebom za privatnosti.

Ipak, trebalo je poštovati one od kojih uzimaš novac.

Ušao je u sobu sa drugim laserom - njega je bez razloga najviše voleo - seo je za sto od mahagonija i ulogovao se u kompjuter, gledajući u zakazane pacijente za sutra, a onda gledao u izveštaje koje su napisale negove kolege dermatolozi.

Kako su minuti prolazili, postajao je iznerviran zbog tih bogataša i njihovih posebnih zahteva i to kako su sebe posmatrali kao bitne na ovom svetu. Svakako... neki od njih su bili fini, i svi su mu pomagali u onome što je nastojao da uradi ali, čoveče, nekada je želeo da ih zadavi njihovim etiketiranjem...

Kad se visoka žena pojavila na vratima sobe za preglede, odjednom se sledio. Ono što je nosila na sebi je bilo jednostavno, obična bela majica sa dugmadima uvučena u uske pantalone, ali je obula crvene cipele s potpisom *Christian Louboutin* i *Pradina* torba joj je bila na ramenu. Izgledala je poput njegove privatne klijentele i ne samo zato što je nosila na sebi tri hiljade dolara samo u dodacima. Bila je... neopisivo lepa, sa tamnom smeđom kosom i očima boje safira i licem koje su druge pacijentkinje tražile kao ishod.

T.V. je polako ustao, ubacujući svoju levu ruku duboko u svoj džep.

"Belinda? Belinda Nalda?" Za razliku od ostalih žena njenog statusa, ona nije ušla u prostoriju kao da je poseduje, već je samo zakoračila preko praga.

"U stvari, ime mi je Bella." Njen glas je učinio da poželi da zažmuri. Dubok, hrapav... ali nežan.

"Ja, uh...", T.V. je pročistio grlo: "Ja sam doktor Frenklin."

Ispružio je svoju zdravu ruku i prihvatila ju je. Kad su se rukovali, znao je da bulji u nju i ne na profesionalan način, ali nije mogao da se odupre. Video je mnogo lepih žena, ali nikad neku poput nje. Kao da je bila sa druge planete.

"Molim vas... molim vas, uđite i sedite." Pokazao je na stolicu pored stola. "Proći ćemo kroz vašu istoriju bolesti i..."

"Nećete raditi na meni. Moj *hel...* moj muž je u pitanju." Uzdahnula je duboko i okrenula se preko ramena. "Dragi?"

T.V. se naglo okrenuo i zabio u zid toliko jako da je slika kraj njega odskočila. Prva pomisao na ono što je video da prolazi kroz vrata, jeste da treba što pre doći do telefona i pozvati obezbeđenje.

Čovek je imao lice s ožiljkom i crne oči serijskog ubice, i kad je ušao, popunio je celu sobu. Bio je dovoljno velik i širok da bi bio bokser u teškoj kategoriji ili možda kao dva boksera spojena u jednog, ali Isuse, to je bio najmanji problem dok je gledao u vas. Bio je mrtav iznutra. Potpuno bez osećaja. Što ga je činilo sposobnim za sve.

I T.V. se mogao zakleti da se temperatura spustila kad je čovek ušao i prišao do svoje žene. Žena je progovorila tiho i smireno.

"Došli smo da vidimo mogu li se skinuti ove njegove tetovaže."

T.V. je progutao i rekao samom sebi da se sabere. U redu, možda je ova gromada bila *punk-rock* zvezda, dok je T.V.-ov ukus naginjao više ka džezu, tako da nije postojao razlog zašto bi prepoznao ovog tipa u kožnim pantalonama i crnoj rolci, ali to bi objasnilo mnogo toga. Uključujući i ženu koja je bila lepa poput modela. Mnogi pevači imaju lepe žene, zar ne? Da... samo što je od te teorije odskakao taj crni pogled. To se nije moglo proizvesti kao komercijalni razbijački izgled. U tim očima je postojalo pravo nasilje. Istinska izopačenost.

"Doktore.", reče žena: "Da li postoji neki problem?"

Progutao je još jednom, zažalivši što je pustio Marciu da ode. A opet, žene i deca i te stvari. Verovatno je sigurnije za nju što je otišla.

"Doktore."

Samo je nastavio da gleda u tipa ispred sebe - koji osim disanja nije napravio nijedan pokret. Dođavola, da je veliki gad želeo, mogao je do sada bar dvanaest puta da razbuca ovo mesto. Umesto toga? Samo je stajao tu.

I stajao tu.

I... stajao tu.

Na kraju, T.V. je pročistio grlo i zaključio da, ako je postojala mogućnost da se desi nešto loše, do sada bi se već desilo.

"Ne, nema problema. „Sešću. Sada." Smestio se na stolicu za stolom i sagnuo do frižidera sa raznim pićima: "Mogu li da vas ponudim nekim pićem?"

Oboje su odbili, a on je sebi otvorio *Perie* sa limunom i pola popio, kao da je viski.

"Dobro. Moramo proći kroz istoriju bolesti."

Žena je sela, a muž se nagnuo nad njom, fiksirajući doktora pogledom. Čudno, ipak. Držali su se za ruke i T.V.-u se učinilo da je žena granica snage svom mužu, na neki način.

Pozivajući se na svoju obuku, izvukao je svoju *Waterman* olovku i pitao uobičajena pitanja.

Žena je odgovarala. Nema poznatih alergija. Nije imao hirurških zahvata. Nije imao zdravstvenih problema.

"Ah... gde su tetovaže?" *Molim te, Bože, samo da nisu ispod struka.*

"Na njegovim zglobovima i vratu." Pogledala je muža sa sjajem u očima: "Pokaži mu, dragi." Čovek je podigao rukav, T.V. je tad uzdahnua i medicinska radoznalost je preuzela. Crna traka je bila izuzetno tamna, a iako nije bio ekspert za tetovaže, slobodno je mogao reći da nikad nije video takvu duboku koloraciju ranije.

"To je veoma tamno." rekao je, naginjući se. Nešto mu je govorilo da ne pipa čoveka osim ako to nije potrebno. I poslušao je svoj instinkt, držeći ruke uz sebe. "To je vrlo, vrlo tamno." *Izgledalo je poput okova*, pomislio je.

T.V. se zavalio u stolicu.

"Nisam siguran da ste kandidat za lasersko uklanjanje. Mastilo se čini jako utisnutim, da će minimalno biti potrebno više tretmana samo da se smanji pigmentacija."

"Hoćete li ipak pokušati?" Žena je pitala. "Molim vas?"

T.V. je podigao obrve. Reči *molim vas* nisu postojale u rečniku mnogih pacijenata ovde. I ton njenog glasa je odudarao, čak je zvučala očajnije od porodica pacijenata koji su se lečili na klinici gore, onih koji imaju zdravstvene tegobe koje im uticu na život.

"Mogu da pokušam." rekao je, svestan toga da, ako mu se još jednom obrati tim tonom, pojeo bi sopstvene noge samo da joj udovolji. Pogledao je u muža. "Možete li skinuti rolku i sesti na sto za preglede?"

Supruga je stisnula ogromnu ruku u svojoj:

"U redu je."

Muževljevo lice se okrenulo ka njoj i izgledalo je kao da crpi snagu iz njenih očiju. Posle par trenutaka je otišao do stola, popeo se na njega i skinuo rolku.

T.V. je ustao sa svoje stolice i prošao pored... sledio se. Leđa tog čoveka su bila prekrivena ožiljcima. Ožiljci... koji su izgledali kao da su nastali od biča.

Tokom cele svoje medicinske karijere, nije video ništa čak ni slično ovome, a znao je da su ožiljci nastali kao neka vrsta mučenja.

"Moje tetovaže, doktore." Muž je progovorio zajedljivo. "Trebalo bi da gledate u moje tetovaže, hvala lepo." Kad je T.V. zatrepao, muž je protresao glavom: "Ovo neće ići..."

Supruga je požurila ka njemu:

"Ne, hoće. Biće..."

"Hajde da nađemo nekog drugog."

T.V. je stao ispred čoveka, blokirajući put ka izlazu. Onda je dobrovoljno izvukao svoju levu ruku iz džepa mantila. Taj tamni pogled se spustio i fiksirao na smežuranu kožu i uništen prst. Pacijent je iznenađeno podigao pogled, a onda ga suzio, pitajući se dokle dosežu rane od opekotina.

"Sve do mog ramena i niz leđa." rekao je T.V. "Požar u kući kad sam imao deset godina. Bio sam zarobljen u svojoj sobi. Bio sam svestan dok sam goreo... sve vreme. Proveo sam osam nedelja u bolnici nakon toga. Imao sam sedamnaest operacija."

Nastupila je tišina, kao da je muž razmišljao o implikacijama u svojoj glavi: ako si bio priseban, morao si da osetiš miris kože dok gori i osetiti svaki trenutak boli. A vreme u bolnici... operacije... odjednom, celo telo čoveka se opustilo, tenzija je izlazila iz njega kao da je rukom odnešena.

T.V. je viđao da se to dešava s vremena na vreme sa njegovim pacijentima sa opekotinama. Ako je vaš doktor znao kako je vama, ne zato što je bio učen o tome, već jer je to proživeo, osećali biste se sigurnije s njim. Vas dvoje bi bili članovi posebnog kluba.

"Pa, možeš li uraditi nešto sa ovim, doktore?", pitao je čovek, spuštajući svoje podlaktice na butine.

"Je li u redu da vas dodirnem?"

Čovekova usna sa ožiljkom se trzula na tren, kao da mu je čovek dodelio još jedan poen na skali dobrote.

"Da."

T.V. se namerno koristio obema rukama na pacijentovim zglobovima da bi tip imao dovoljno vremena da gleda i dalje te ožiljke i da se još više opusti. Kad je završio, odmakao se.

"Pa, nisam baš siguran dokle ćemo stići s ovim, ali možemo pokušati..." T.V. je podigao pogled i zastao. Čovekove zenice su... sada su bile žute. Nisu više bile crne.

"Ne brini o mojim očima, doco."

I odnekud, ideja da je u redu to što je video je došla do njegovog mozga. Dobro. Nije. Velika. Stvar.

"Gde sam... oh, da. Pa, hajde da laseru pružimo šansu." Okrenuo se ka ženi. "Možda biste želeli da približite tu stolicu i držite ga za ruku? Mislim da će se osećati komfornije tako. Počecu na jednom zglobu, pa ćemo videti kako će ispasti."

"Da li treba da legnem?" pitao je pacijent natmureno. "Jer mislim... da, možda neću biti u redu u vezi toga."

"Ne, uopšte. Možete da sedite, čak i kad budemo radili vrat, a za taj deo ću vam dati ogledalo da me možete gledati. U svakom trenutku ću vam govoriti šta ću raditi, šta biste mogli da osetite i uvek možemo stati. Samo recite i biće gotovo. To je vaše telo. Vi imate kontrolu. U redu?"

Na trenutak je bila tišina, dok su oboje zurili u njega. A onda je žena progovorila slomljenog glasa:

"Vi ste, doktore Frenklin, pravo srce."

Pacijent je imao neverovatnu toleranciju na bol, pomislio je T.V. dok je posle sat vremena još jednom laserom napravio crveni trag preko tog debelog zgloba. Neverovatnu toleranciju na bol. Svaki put kad bi laserom pecnuo, bilo bi kao da vas je neko udario kaišem, što nije bilo strašno ako bi se to uradilo jednom ili dvaput. Ali nakon nekoliko minuta tih udara, većini pacijenata je bio potreban odmor. Ovaj tip? Nijednom se nije trznuo, čak nijednom. Pa je T.V. samo nastavio, i nastavio... naravno, sa bradavicama sa pirsinzima i sa svim tim ožiljcima, on je očigledno intimno bio veoma upoznat sa agonijom, i sa izborom i bez njega. Nažalost, njegove tetovaže su bile neverovatno otporne na laser.

T.V. je opsovao i protresao svoju desnu ruku koja je postajala sve umornija.

"U redu je, doktore." reče pacijent tiho. "Dali ste sve od sebe."

"Jednostavno, ne razumem." Skinuo je zaštitu za oči i prišao mašini. Na trenutak se zapitao da li mašina radi kako treba. Ali on je video laser kako radi. "Nema promene u kolorizaciji nimalo."

"Doktore, zaista, u redu je." Pacijent je skinuo svoje naočare i nasmejao se malo. "Cenim što ste ovo shvatili ozbiljno kao što jeste."

"Prokletstvo." T.V. je ponovo seo na svoju stolicu i zagledao se u mastilo. Ni od kuda, reči su samo izašle iz njegovih usta, iako su u potpunosti bile neprofesionalne: "Niste se dobrovoljno prijavili za njih, zar ne?"

Žena se najednom uplašila zbog odgovora, ali muž je odmahnuo glavom i rekao:

"Ne, nisam."

"Jebem ti." Prekrstio je svoje ruke i ponovo preispitivao svoje znanje o ljudskoj koži. "Samo ne razumem zašto... i pokušavam da se setim još nekih opcija. Mislim da hemijsko otklanjanje isto neće uroditi plodom. Mislim, dobili ste od lasera sve što je bilo moguće."

Muž je prešao svojim elegantnim prstima preko zglobova:

"Možemo li ih odseći?"

Žena je odmahнула glavom:

"Mislim da to nije dobra ideja."

"U pravu je." T.V. je promrmljao. Nagnuo se napred i zagledao u kožu. "Imate odličnu elastičnost kože, a pošto ste u dvadesetima, to se očekuje. Mislim, moralo bi se raditi u trakama i koža bi se morala spajati. Imali biste ožiljke. A ne bih to preporučio oko vrata. Previše je rizika sa arterijama."

"Šta ako ožiljci nisu problem?"

Nije želeo da započinje o tom problemu. Ožiljci su očigledno bili problem, s obzirom na one na njegovim leđima.

"Ne bih vam preporučio."

Dugo je ćutao i razmišljao, a oni su mu dali prostora. Kad je razmotrio sve opcije, samo je gledao u njih dvoje. Prelepa žena je sedela pored muškarca sa ožiljcima, jednom rukom je držala njegovu, a drugom ga ćeškala po leđima.

Bilo je očigledno da ožiljci nisu umanjivali njegovu vrednost u njenim očima. On je bio ceo i prelep, uprkos stanju njegove kože.

T.V. je pomislio na svoju ženu. Koja je isto bila takva.

"Bez ideja, doco?" pitao je muž.

"Žao mi je." Pomerio je svoj pogled, mrzeći što je bio bespomoćan. Kao lekar, bio je obućen da uradi nešto. Kao ćovek sa srcem, morao je da učini nešto. "Tako mi je žao."

Muž se ponovo nasmejao onim svojim malim osmehom.

"Lećili ste mnogo ljudi sa opekotinama, zar ne?"

"To je moja specijalnost. Najćešće deca. To je zato što..."

"Da, znam. Kladim se da ste dobri prema njima."

"Kako ne bih bio?"

Pacijent se nagnuo napred i stavio ruku na doktorovo rame.

"Mi ćemo sad da odemo doktore, a moja *shellan* će ostaviti novac na ovom stolu."

T.V. je pogledao u ženu koja se nadvila nad ćekovnu knjižicu, a on je odmahnuo glavom.

"Zašto ne bismo rekli da smo kvit? Ovo vam u stvari ništa nije pomoglo."

"Ma ne, oduzeli smo vam vreme. Platićemo."

T.V. je par puta opsovao tiho. Pa zatim obrusio.

"Jebem ti."

"Doco? Pogledaj me sad."

T.V. je pogledao u tipa. Ćoveće, taj žuti pogled je bio pozitivno hipnotizirajuć.

"Wow. Imate neverovatne oći."

Pacijent se široko nasmejao, pokazujući zube koji nisu bili... normalni.

"Hvala vam, doco. Sada me slušajte. Verovatno ćeš sanjati o ovome i samo želim da se sećaš da sam otišao odavde raspoložen, u redu?"

T.V. je frknuo:

"Zašto bih sanjao..."

"Samo se zapamti. Prihvatam ovo što se desilo. Znajući te, to će te najviše brinuti."

"Još uvek ne razumem zašto bih im..."

T.V. je zatreptao i pogledao po sobi za preglede. Sedeo je na maloj pokretnoj stolici koju je koristio kad je radio tretmane, a jedna stolica je bila privučena do stola za pacijente, i imao je zaštitne naoćare u rukama... samo što, nikoga nije bilo u sobi osim njega.

Ćudno. Mogao je da se zakune da je prićao sa najoćaravajućim...

Kad je nastupila glavobolja, protrljao je slepooćnice i odjednom je postao izmoren... izmoren i ćudno depresivan, kao da je pobacio u nećemu što mu je bilo važno.

I brinuo je. Brinuo je o ćo...

Glavobolja se pogoršala i uz uzvik je ustao i prišao stolu. Bila je koverta na njemu, obićna kremasta koverta sa sledećim natpisom: *Sa zahvalnošću prema T.V. Frenklinu, kao donacija njegovom odeljenju da nastavi sa odlićnim radom.* Okrenuo ju je, otvorio i izvukao ćek.

Vilica mu se spustila do poda.

Sto hiljada dolara, naslovljeno na Odeljenje za Dermatologiju bolnice Sveti Fransis.

Ime osobe koja se potpisala je bilo Fritz Perlmutter i nije bila navedena adresa u gornjem levom uglu, samo diskretno napisano Kaldvelska Nacionalna Banka, Privatna grupa klijenata.

Sto hiljada dolara. Slika muža sa ožiljcima i njegove prelepe žene mu se pojavila u glavi i ubrzo bila zamenjena glavoboljom.

T.V. je uzeo ček i stavio ga u džep košulje, isključio laser i kompjuter, i krenuo ka izlazu klinike usput gaseći svetla.

Na putu kući uhvatio se kako razmišlja o svojoj ženi, kakva je bila kad ga je videla posle požara pre toliko decenija. Imala je jedanaest godina i došla je sa svojim roditeljima da ga poseti. Bio je apsolutno preneražen kad je došla da ga vidi, pogotovo jer je već tada bio zatreskan u nju, a on je bio tu, zaglavljen u bolnici, i jedna strana mu je bila prekrivena zavojima.

Nasmejala mu se i uzela njegovu zdravu ruku i rekla mu da bez obzira na to kako mu bude izgledala ruka, i dalje će želeći da mu bude prijatelj.

Mislila je to, i dokazala mu ponovo i ponovo.

Čak joj se sviđao i više od prijatelja.

Ponekad, T.V. je pomislio, činjenica da onaj do koga ti je stalo nije mario kako izgledaš je bio najbolji lek.

Dok se vozio, zastao je pored radnje sa nakitom koja je bila zatvorena za taj dan, a onda kod cvećare, a onda do radnje sa antikvitetima za koju je znao da je njegova žena posećivala.

Rodila mu je troje dece. Gotovo dvadeset godina braka. I prostora da ima ovakvu karijeru.

On je njoj dao mnogo usamljenih noći. Večera samo sa decom. Odmore koji su bili ograničeni na dan ili dva, zajedno sa konferencijama o dermatologiji.

I *Volvo*.

Bilo mu je potrebno dvadeset minuta da stigne do *Hannaford* radnje koja je bila otvorena cele noći i jurio je kroz market iako nije morao da brine o radnom vremenu.

Deo sa cvećem je bio sa leve strane, kako je prošao kroz automatska vrata. Kad je video ruže i hrizanteme i lale, pomislio je da gepek svog *Leksusa* natrpa buketima. Čak i zadnja sedišta.

Na kraju je, ipak, izabrao samo jedan cvet i pažljivo ga držao između palca i kažiprsta dok je išao ka kući.

Parkirao se u garažu, ali nije išao kroz kuhinju. Umesto toga, došao je do ulaznih vrata i zazvonio. Prelepo lice njegove žene je provirilo kroz prozor na njihovom prilazu i izgledala je potpuno zbunjeno kad je otvorila vrata.

"Da li si zaboravio svoj..."

T.V. je držao cvet svojom izgorelom rukom.

Bila je to slatka mala ljubičica. Baš kao što je ona njemu donosila u bolnicu kad ga je posećivala. Dva meseca za redom.

"Ne govorim ti *Hvala* dovoljno." T.V. je prošaputao. "Ili *Volim te*. Ili da mislim da si i dalje prelepa kao onog dana kad sam te oženio."

Ruka njegove žene je drhtala dok je uzimala cvet.

"T.V... jesi li dobro?"

"Bože... činjenica da moraš to da me pitaš samo zato što sam ti doneo cvet..." Odmahnuo je glavom i privukao je u snažan zagrljaj: "Žao mi je."

Njihova kćerka tinejdžer je prošla pored njih i prevrnula očima pre nego što je otišla na sprat.

"Uzmite sobu."

T.V. je povukao unazad svoju ženu i zagladio joj pramenove iza ušiju.

"Mislim da bi trebalo da je poslušamo, šta kažeš? I samo da znaš, idemo negde na odmor za našu godišnjicu. I to ne na neku konferenciju."

Njegova žena se nasmejala i jednostavno bila očarana:

"Šta te spopalo?"

"Video sam jednog pacijenta i njegovu ženu večeras..." Lecnuo se i protrljao teme.
"Mislim... šta sam to govorio?"

"Šta misliš o večeri?" pitala ga je žena, nameštajući mu se sa strane. "A onda ćemo se dogovoriti oko te sobe."

T.V. se sagnuo do svoje žene, zatvorivši vrata. Dok su išli ka kuhinji zajedno, poljubio ju je i rekao:

"To zvuči savršeno. Jednostavno savršeno."

Deseto poglavlje

Nazad u vili Bratstva, Z. je stajao kraj jednog od prozora u njegovoj i Bellinoj spavaćoj sobi i gledao preko terase u dvorište. Zglobovi su mu goreli zbog rana od lasera, ali mogao je podneti bol.

"Nisam iznenađen kako je ispalo", rekao je. "Pa, osim činjenice da mi se svideo doktor."

Bella mu je prišla straga i zagrlila ga oko struka:

"Bio je dobar čovek, zar ne?"

Dok su tako stajali zajedno, mnogo toga u vezi *šta sada* je visilo u vazduhu sobe. Nažalost, nije imao odgovore. Nekako se uzdao u to da će tetovaže biti uklonjene, kao da bi to popravilo sve na neki način.

Mada, nije da nije još uvek imao ožiljke po licu.

Iz dečije sobe se začulo Nallino cviljenje i štucanje. Plač je bio sledeći na redu.

"Upravo sam je nahranila i presvukla", rekla je Bella, odmičući se. "Nisam sigurna o čemu se sada radi..."

"Pusti me da odem kod nje", rekao je, uzdržanim glasom: "Pusti me da vidim da li mogu..."

Bella je podigla obrve, pa klimnula glavom:

"U redu. Ostaću ovde."

"Neću je ispustiti. Obećavam."

"Znam da nećeš. Samo se pobrini da joj pridržavaš glavu."

"Dobro. Shvatio sam."

Kada je ulazio u dečiju sobu, Z. se osećao kao da nenaoružan ulazi na teren prepun degrada. Kao da ga je osetila, Nalla je zagugutala.

"Tvoj otac je. Tata. Tatica." Kako li će ga zvati?

Prišao je i gledao svoju kćerku. Imala je na sebi benkicu Red Soxa, bez sumnje je to bio poklon od V-a ili/i Butcha, a njena donja usna se razvukla.

"Zašto plačeš, malena?" rekao je nežno.

Kad je podigla svoje ručice ka njemu, pogledao je na vrata. Bella nije bila kod njih i bilo mu je drago zbog toga. Nije želeo da ga gleda kako je čudan dok je posegnuo ka kolevcu i...

Nalla je stala u njegove ruke savršeno, njena guza u jednom dlanu, a glavica u drugom. Kad se uspravio i podigao je, bila je iznenađujuće snažna i topla i...

Uhvatila se za njegovu rolku i privukla se ka njemu, zahtevajući bliskost... i udovoljiti joj, izgledalo je šokantno lakim. Dok ju je držao na svojim grudima, smirila se momentalno, naslanjajući se sve više na njegovo telo.

Držati je u rukama je bilo tako prirodno. Kao i odlazak do stolice za ljuljanje i sedanje u nju i korišćenje jedne noge da bi se kretali napred i nazad.

Gledajući u njene trepavice i njene rumene obraščiće, i kako se držala njegove rolke, shvatio je upravo koliko joj je trebao... i to ne samo da je štiti. Trebao joj je i da je voli, takođe.

"Izgleda da se snalaziš." reče Bella tiho sa vrata.

Pridigao se:

"Izgleda da joj se sviđam."

"Kako joj se ne bi svideo?"

Gledao je u svoju kćerku, pa nakon nekog vremena rekao:

"Bilo bi odlično da su nestale. Tetovaže. Ali opet bi me pitala šta mi se desilo sa licem."

"Voleće te bez obzira na sve. Već te voli."

Mazio je Nallu svojim kažiprstom, još i više dok se ona uvlačila dublje u njegovo srce i igrala se njegovom slobodnom rukom.

Odjednom je progovorio:

"Nisi puno pričala sa mnom o svojoj otmici."

"Ja... ah, nisam želela da te uznemirim."

"Da li me štitiš od stvari koje bi me mnogo uznemirile?"

"Ne."

"Jesi li sigurna?"

"Zsadist, ako to i radim, to je zato što..."

"Nisam baš i neki mužjak ako nisam tu za tebe kada ti trebam."

"Ti jesi tu za mene. I pričali smo o nekim stvarima."

"O nekim."

Bože, osećao se kao govno što je ona toliko toga morala uraditi sama, jer je on sjeban u glavi. A opet, njen glas je bio siguran i snažan dok je govorila:

"Kad se radi o otmici, ne želim da znaš svaki detalj o tome šta se desilo. Ne zato što ne bi podneo, već jer ne želim tom kopiletu dati veći uticaj na moj život od onog što je već imao." Odmahnula je glavom. "Neću mu dati moć da te uznemiri ako to mogu izbeći. To se neće desiti, i to bi bilo istina bilo da jesi ili nisi prošao kroz traume."

Z. je ispustio zvuk kako bi joj dao do znanja da ju je čuo, ali se nije složio s njom, želeo je da joj da sve što joj treba. Nije zaslužila ništa manje. A njegova prošlost je uticala na njih. Još uvek. Isuse, kako se ponašao u vezi Nalle je bilo...

"Mogu li ti reći nešto u poverenju?" pitala je.

"Naravno."

"Mary želi bebu."

Z. je razgoračio oči:

"Želi? To je sjajno..."

"Biološku."

"Oh."

"Da. Ne može da ima svoju, pa bi Rhage trebalo da legne sa Odabranicom."

Z. je odmahnuo glavom:

"Nikad to ne bi uradio. Ne želi nikoga osim Mary."

"To isto ona kaže. Ali, ako on to ne uradi, neće nikad držati deo njega u svojim rukama."

Jer vantelesna nije uspevala kod vampira.

"Sranje."

"Još nije pričala sa Rhageom, jer još uvek nije načisto sa svojim osećanjima. Razgovara sa mnom da bi izvagala svoje emocije i da ga ne bi stavila u nezgodan položaj. Nekim danima želi mlado toliko da misli da bi podnela. A drugih dana jednostavno ne može podneti pomisao na to i želi da usvoji mlado. Poenta je, ne možeš sve rešiti sa partnerom. I ne bi trebalo. Bio si tu za mene nakon otmice. Sada si tu za mene. U to nikad ne sumnjam. Ali, to ne znači da te moram uvlačiti u svaki svoj problem. Ozdravljenje ima više nivoa."

"Jesi li razgovarala sa nekim?" pitao je.

"Da, u Harversovoj klinici. I pričala sam sa Mary." Pa je napravila pauzu. "I otišla sam tamo... gde me je držao."

Naglo je podigao pogled i zagledao se u njene oči:

"Jesi?"

Klimnula je:

"Morala sam."

"Nikad mi nisi rekla." Jebote, bila je tamo? Bez njega?

"Trebalo mi je da odem. Zbog sebe. I morala sam da odem sama i nisam želela da se raspravljam. Postarala sam se da Wrath zna kad sam otišla i javila sam mu se čim sam se vratila."

"Jebote... voleo bih da sam znao. Osećam se kao očajan *helren*."

"Ti si sve, samo ne to. Pogotovo kad držiš tako svoju kćerku."

Dugo su ćutali.

"Gledaj", rekla je. "Ako ti išta pomaže, nikad nisam osetila da nešto ne mogu da ti kažem. Nikad nisam ni posumnjala da nećeš biti muško i pomoći mi. Ali, samo zato što smo združeni ne znači da nisam sama svoj čovek."

"Znam..." Razmišljao je par minuta. "Nisam želeo da se vratim gde sam... u onaj zamak. Da nisam zasigurno znao da je zatočila drugog mužjaka u onoj ćeliji... nikad se ne bih vratio."

Ni sada ne bi mogao. To mesto gde su ga držali u Staroj Zemlji je još odavno prodato ljudima i verovatno je završilo u Engleskoj Narodnoj Baštini.

"Da li ti je bilo bolje?", pitao ju je. "Kad si otišla tamo?"

"Da, jer je Vishous spalio do pepela to mesto. Zatvaranje te priče je bilo mnogo bolje zbog toga."

Z. je odsutno mazio Nallu po stomaku dok je gledao u svoju *shellan*.

"Pitam se zašto nismo ranije govorili o ovome, nego tek sad."

Bella se nasmejala i klimnula ka mladom:

"Nešto drugo nam je zaokupilo pažnju."

"Mogu li biti iskren? Tvrđoglavi deo mene mora da veruje da, ako si htela da idem sa tobom na ono mesto, uradio bih to u trenu i ostao čvrst zbog tebe."

"Savršeno to znam. Ali, ipak sam želela da odem sama. Ne mogu to objasniti... bilo je to nešto što sam morala uraditi. Stvar hrabrosti."

Nalla se okrenula ka svojoj majci i zahtevajuće pružila ruke ka njoj.

"Mislim da želi nešto što joj ja ne mogu dati." Z. je to izgovarao s osmehom, ustajući sa ljuljalice.

On i Bella su se našli na sred sobe. Kad joj je dao mlado, poljubio je svoju *shellan* i malo se mazio dok su tako stajali, grleći zajedno svoju kćerku.

"Idem napolje, u redu?", rekao je. "Neću dugo."

"Čuvaj se."

"Obećavam. Moram da se staram o svojim devojkama."

Zsadi se naoružao i dematerijalizovao se na zapad grada, do oboda šume. Očigledna čistina je bila tridesetak metara ispred njega, ali umesto da vidi prazninu, zamislio je zgradu sa jednom sobom, sa spoljašnjošću od iverice i tankim krovom.

Ono što mu je bilo na pameti se videlo na njemu tako jasno, kao i drveće, i zvezde na tamnom nebu iznad njega. Zdanje je izgradilo Degradacijsko društvo brzo i trebalo je biti za stalno. Ono što su radili unutra je bio deo ustaljenosti.

Prišao je čistini, a ostaci iverice su krckali pod njegovim čizmama, podsećajući ga na tiho pucketanje vatre u kaminu.

Njegove misli, ipak, bile su sve samo ne smirene i domaćinske.

Kada bi prošli kroz vrata tog mesta, video bi se tuš i improvizovani toalet. Tokom šest nedelja, Bella se kupala u ovoj kocki od sobe i znao je da nije bila sama. Onaj kreten od degrada ju je gledao. Verovatno pomagao.

Sranje, sama ideja o tome ga je terala da ponovo ide za tim govnom. Ali, Bella se pobrinula za degradovu smrt, zar ne? Ona ga je upucala u glavu dok je gad stajao pred njom, opčinjen svojom bolesnom ljubavlju prema njoj...

Jebem ti.

Tresući se, Z. je zamislio da još jednom stoji u glavnoj sobi ovog mesta. S leve strane je bio zid sa policama pun pomagala za mučenje, odloženih na drvenim daskama. Klešta, noževi, ručne testere... mogao se i sada setiti kako su bili sjajni.

Tu je bio i protivpožarni orman, onaj kome je iščupao vrata.

I sto za autopsiju od nerđajućeg čelika sa svežom krvi na sebi.

Koji je bacio u ugao poput pera.

Mogao se u potpunosti setiti upada u zgradu. Nedeljama je tražio Bellu. Nakon što je onaj degrad upao u njenu kuću i oteo je. Svi su mislili da je mrtva, ali on je odbio da veruje u to. Bio je mučen potrebom da je oslobodi... potrebom koju nije razumeo, ali nije je mogao ni poreći.

Upad se desio kad je vampir civil pobegao iz ovog "centra za ubeđivanje", kako su ga oni iz Degradacijskog društva zvali, i pratio njegovu lokaciju dematerijalizujući se od ovog mesta na svakih sto metara kroz šumu. Uz mapu koju je taj civil nacrtao Bratstvu, Z. je znao gde da traži svoju ženu.

Prvo što je našao je bio krug izgorele zemlje baš ispred vrata i pomislio da je to Bella, ostavljena na suncu. Sagnuo se na kolena i rukom dodirnuo pepeo na zemlji kad mu se zamutio vid, a nije znao zašto.

Suze. Bilo je suza u njegovim očima. I prošlo je mnogo vremena od kad je plakao, toliko da ih nije mogao prepoznati.

Vraćajući se u sadašnjost, Z. se sabrao i zakoračio napred, gazeći čizmama po kratkoj, proređenoj travi. Uobičajeno, nakon što je Vishous koristio svoju ruku na ovom mestu, ništa osim pepela nije ostalo i malih delova metala. Šuma je već počela izbijati iz zemlje i uskoro će čistina biti ponovo popunjena.

Tri cevi koje su bile postavljene u zemlji su ipak preživjele. I nastaviće da postoje, bez obzira koliko će debela izrasti na tom mestu.

Kleknuvši, Z. je izvadio svoju baterijsku lampu i uperio njen snop svetlosti u rupu u kojoj je držana Bella. Voda i borove iglice su je napunile do pola.

Bio je decembar kada ju je našao u zemlji, i mogao je samo da zamisli hladnoću koja ju je okruživala tu... hladnoća i tama i stisak metala oko nje.

Zamalo je propustio te zatvore. Kad je bacio sto za autopsiju preko sobe, čuo je cvilež, i to ga je dovelo do ove tri cevi. Kad je otvorio poklopac od one iz koje je dopirao zvuk, znao je da ju je našao.

Osim što nije. Kad je povukao konopce koji su vodili do rupe, civilni mužjak je izvađen, mužjak koji se tresao poput deteta.

Bella je bila u nesvesti u onom zatvoru u kojem su je držali. Z. je bio pogođen u nogu dok ju je izvlačio, zahvaljujući sigurnosnom sistemu koji je Rhage *delimično* onesposobio. Iako ga je pogodio metal, ništa nije osetio dok se saginjao da dohvati konopce i polako ih povukao. Video je voljenu kosu boje mahagonija prvo, a vrtoglavo olakšanje koje je osetio bilo je kao da ga je neko umotao u ćebe. Ali, onda se pojavilo njeno lice.

Oči su joj bile zašivene.

Z. je ustao, telo mu je odbijalo to sećanje, stomak mu se vezivao, grlo stezalo. Brinuo se o njoj nakon toga. Kupao je. Dao joj je da se hrani, iako ga je davanje tog sranja iz vene dovelo do ivice histerije.

I služio ju je za vreme potrebe takođe. Tako je Nalla i došla.

Zauzvrat? Bella mu je vratila svet.

Zsadiš je poslednji put pogledao okolo, ne gledajući pejzaž, već istinu. Bella je možda bila manja od njega i težila pedeset kilograma manje od njega i nije trenirala borilačke veštine, i možda nije znala da puca iz pištolja... ali, bila je jača od njega.

Ona je prošla kroz ono što joj je učinjeno.

Može li prošlost biti ovakva? pitao se, s pogledom na prazno prostranstvo. *Struktura tvog uma koju možeš sagoreti do temelja i osloboditi je se?*

Pomerao je stopalo napred i nazad po iverju. Trava je već proklijala iz zemlje. Iz pepela je nastao novi život.

Z. je izvadio svoj telefon i sastavio poruku za koju je mislio da je nikad neće napisati. Iz četvrtog pokušaja ju je sastavio kako treba. A kad je pritisnuo dugme za slanje, znao je da je promenio kurs svog života.

A to si mogao uraditi, zar ne? pomislio je, dok je vraćao svoj RAZR nazad u džep.

Možeš odabrati neke puteve, a neke ne. Ne uvek, naravno. Ponekad, sudbina te samo baci na jednu destinaciju i ostavi te tu gde si i to je to. Ali, nekad bi mogao izabrati adresu. A ako si imao bar pola mozga, bez obzira koliko je teško ili čudno, otišao bi kući.

I našao sebe.

Jedanaesto poglavlje

Sat kasnije, Z. je bio u podrumu vile Bratstva sedeći ispred stare peći. Prokletinja je bila relikvija iz 1900-tih godina, ali radila je savršeno, pa nije bilo potrebe sređivati je. I još, bio je potreban trud da peć gori, a slugani su obožavali svakodnevne dužnosti. Što više za uraditi, to bolje.

Velika čelična peć je imala mali prozor napred, od stakla debljine dva centimetra, a sa druge strane su se videli plamenovi vatre kako lenjo gore.

"Zsadist?"

Protrljao je lice i nije se okrenuo kada je čuo poznati ženski glas. U nekom trenutku nije verovao šta će uraditi i poriv da odustane ga je obuzimao.

Pročistio je grlo:

"Ćao."

"Ćao." Nastala je pauza pa je Mary progovorila: "Je li ta prazna stolica do tebe za mene?"

Sad se okrenuo. Mary je stajala na dnu stepenica, obučena kao i uvek, u kaki pantalone i *Polo* džemper. Na levom zglobu ruke je imala ogromni *Rolex*, a na svakom uvetu po jedan mali biser.

"Da", rekao je. "Da, jeste... hvala što si došla."

Mary je prišla, njene patofne su pravile malu buku gazeći po betonu. Kad je sela, premestila se tako da mu bude prekoputa, a ne da gleda u peć.

Protrljao je svoju obrijanu glavu.

Kako je tišina odjekivala okolo, začuo se kompresor... i neko je uključio mašinu za sudove... i telefon je zazvonio u kuhinji.

Napokon, pošto se osetio kao budala jer je ćutao, uzeo je u ruku zglob druge ruke.

"Moram da vežbam šta ću reći Nalli kad me bude pitala za ovo. Ja samo... moram imati spremne odgovore za nju. Nešto što je... što je ispravno, znaš?"

Mary polako klimnu glavom:

"Da, znam."

Okrenuo se ka peći i setio se kako je gorela lobanja Gospodarice u njoj. Odjednom je postao svestan da je to ekvivalentno tome što je V. spalio do pepela mesto gde su držali Bellu. Nije mogao spaliti dvorac... ali, ipak je bilo pročišćenja vatrom na neki način.

Ono što nije urađeno, bio je drugi deo ozdravljenja.

Nakon nekog vremena, Mary reče:

"Zsadist?"

"Da?"

"Šta znače te oznake?"

Zarežao je i prevrnuo očima ka njoj, misleći *kao da ne zna?* Ali opet... pa, ona je bila čovek. Možda nije znala.

"To su robovske trake... bio sam... rob."

"Da li je bolelo kad su ti ih stavljali?"

"Da."

"Da li ti ih je stavila ista osoba koja ti je rasekla lice?"

"Ne, *helren* moje vlasnice je uradio to. Moja vlasnica... ona mi je stavila trake. On je bio taj koji mi je rasekao lice."

"Koliko dugo si bio rob?"

"Sto godina."

"Kako si se oslobodio?"

"Phury. Phury me oslobodio. Tako je izgubio nogu."

"Jesi li bio povređivan dok si bio rob?"

Z. je teško progutao:

"Da."

"Da li još uvek misliš o tome?"

"Da li još uvek misliš o tome?"

"Da." Pogledao je u svoje ruke, koje su ga iz nekog razloga veoma bolele. A da. Skupio ih je u pesnice i stiskao ih toliko jako, da je zamalo slomio prste.

"Da li još uvek ima ropstva?"

"Ne. Wrath ga je zabranio. Kao poklon združivanja meni i Belli."

"Kakav si bio rob?"

Zsadist je zatvorio oči. Ah, da, pitanje na koje nije želeo da odgovori.

Neko vreme, jedino što je mogao je bilo da se natera da ostane u toj stolici. Ali onda, tihim glasom je rekao:

"Bio sam krvni rob. Koristila me je ženka zbog krvi."

Ćutanje nakon odgovora je skinulo teret s njega.

"Zsadist? Mogu li da spustim ruku na tvoja leđa?"

Glava mu je učinila nešto nalik klimanju, jer se Maryn nežan dlan spustio lagano na njegovo rame. Pomerala je ruku u laganim krugovima.

"To su pravi odgovori", rekla je. "Svi do jednog."

Morao je brzo da trepće, jer je vatra u peći postala zamućena.

"Misliš?" pitao je, pun nade.

"Ne. Znam."

Epilog

Posle šest meseci...

"Pa, šta se dešava ovde s tolikom bukom, mila moja?"

Bella je ušla u dečiju sobu i našla Nallu kako stoji u kolevcu, ruku pričvršćenih za dršku i crvenog lica, zajapurenog od plača. Sve je bilo razbacano po podu: jastuk, plišane igračke, cebe.

"Zvuči kao da ti se ponovo ruši svet." Bella reče, dok je uzimala uplakanu kćerku i pogledala u televizor: "Je li nešto što su oni rekli?"

Pažnja ju je samo još više rasplakala.

"Dobro, dobro, diši polako, smirićeš se... u redu, upravo si jela, tako da znam da nisi gladna. I suva si." Još zavijanja. "Mislim da znam zašto si ovakva..."

Bella je pogledala na sat:

"Pazi, možemo da pokušamo, ali ne znam da li je još uvek vreme."

Sagnuvši se, uzela je Nallino omiljeno roze cebe sa poda, ogrnula njime mlado i izašla na vrata.

Nalla se umirila čim su izašle iz sobice i prošle kroz hodnik sa kipovima do velikog stepeništa, i sam put kroz tunel do trenažnog centra je bio relativno tih, ali kad su zakoračile u kancelariju a nikog nije bilo unutra, plač je opet započeo.

"Sačekaj, videćemo samo da li je..."

Napolju, u prolazu, grupa novajlija je izašla iz svlačionice i uputila se do parkinga. Bilo je dobro videti ih, ne samo što će Nalla dobiti to što traži, već prateći događaje u glimeri, časovi za buduće vojnike su bili držani. Sada, ipak, Bratstvo je obučavalo novu generaciju, samo što ovog puta nisu svi bili aristokrati.

Bella je ušla u teretanu sa stražnjih vrata i zarumenela se zbog onog što je videla. Zsadist je bio napred, vežbao na džaku, njegova snažna pesnica je odbijala tu stvar, sve dok nije visila pod ostrim uglom. Njegov go torzo je bio očaravajuć pod svetlima, mišići savršeno isklesani, prstenovi na bradavicama su se sjajili, njegova borilačka tehnika je bila savršena čak i za njene neuvežbane oči.

S druge strane teretane, jedan polaznik je stajao potpuno opčinjen, majica mu je visila obešena u njegovoj maloj ruci. Njegovo lice je oslikavalo kombinaciju straha i divljenja dok je gledao Zsadista kako vežba, oči klinca su bile razrogačene, usta otvorena u malo "O" dok mu je padala vilica.

Iste sekunde kad je začuo Nallin plač u toj prostoriji, Z. se okrenuo.

"Izvini što ti smetamo." Bella reče, nadvikujući plač: "Ali ona želi svog tatu."

Z-ovo lice se istopilo u potpuni odsjaj ljubavi, ohola koncentracija koja se videla u njegovim očima je bila zamenjena onim što je Bella zvala *Pogled za Nallu*. Našao se s njima na pola puta, ljubeći Bellu u usta i uzimajući mlado u svoj zagrljaj.

Nalla se odmah smestila u očeve ruke, grleći ga oko debelog vrata i mazeći se o njegove masivne grudi.

Z. je pogledao ka klinču. Dubokim glasom je rekao:

"Bus uskoro stiže, sine. Bolje požuri."

Kad se ponovo okrenuo, Bella je osetila kako je ruka *helrena* grli oko struka i jako povlači ka njemu. Kad ju je još jednom poljubio u usne, promrmljao je:

"Treba mi tuš. Hoćeš da mi pomogneš?"

"Oh, da."

Svo troje su napustili teretanu i vratili se u vilu. Na pola puta, Nalla je zaspala, pa su je odneli u kolevku kad su stigli u svoju sobu, pa uživali u tuširanju koje je bilo vruće, i to ne samo zbog temperature vode.

Kad su završili, Nalla je bila ponovo budna, baš na vreme za priču.

Dok je Bella sušila kosu peškirom, Z. je ušao u sobicu, uzeo mlado, i otac i kćerka su se smestili u veliki krevet. Bella je ušla u sobu trenutak kasnije i samo se naslonila na dovratak i gledala u njih dvoje. Oboje su bili toliko približeni jedno drugom da su izgledali kao jedna osoba. Z. je obukao donji deo pidžame i majicu. Nalla je bila obučena u svetlorozi bodi na kojem je belim slovima pisalo "*Tatina devojčica*".

"*Oh, mesta na koja ćeš otići.*" Zsadist je pročitao iz knjige u svom krilu: "Od Dr. Seuss-a." Dok je Z. čitao, Nalla je mazila strane s vremena na vreme.

Ovo je bila nova rutina. Na kraju svake večeri, kad bi se Z. vratio iz patrole ili sa obuke, on bi se obično istuširao dok Bella hrani Nallu i onda bi on i kćerka legli u krevet i čitao bi joj dok ona ne zaspi. Zatim bi je pažljivo odneo u sobicu... i vratio se za "*mamino i tatino vreme*", kako je on to zvao.

I čitanje i način kako se oslobodio da drži Nallu su bili čudo, i Mary je imala udela u oboma. Z. I ta ženka su se nalazili jednom nedeljno u podrumu kraj peći. Oboje su Belli rekli za seanse i ponekad bi joj Z. ispričao šta su prošli to veče, ali uglavnom je sve ostajalo u podrumu o čemu su govorili, mada je Bella bila svesna da su neke stvari koje joj je pričao bile užasavajuće. Zнала je po tome što bi, posle toga, Mary često odlazila u sobu sa Rhageom i ne bi dugo, dugo izlazila odatle. Ali, uspevalo je. Z. se opuštao na drugačiji način, nov način.

Pokazivalo se na Nalli. Kad bi se mlado uhvatilo za njegove zglobove, ne bi se odmakao, nego bi je puštao da ga mazi ili ljubi po trakama. Pustio bi je da puzi po njegovim uništenim leđima i trlja svoje lice o njegovo, takođe. I dodao je ime svoje kćerke na svoju kožu, urezano s ljubavlju ispod Bellinog, od strane njegove Braće.

Takođe se videlo po tome što su prestali ružni snovi. U stvari, prošli su meseci od kad je poslednji put skočio iz kreveta u golom znoju.

I takođe se videlo po njegovom osmehu. Koji je bio širi i češći nego ikad.

Nekako, pogled na njega kako drži svoju kćerku je postao zamućen i kao da je osetio suze, Z.-ove oči su je pogledale. Nastavio je da čita, ali je uzdahnuo od brige.

Bella mu je poslala poljubac, a u odgovor je potapšao mesto na krevetu do njega.

"*Pa... spremi se i kreni!*" završio je, dok se Bella približavala.

Nalla je ispustila zadovoljan zvuk i pomazila korice knjige kad ju je zatvorio.

"Jesi li dobro?" prošaputao je Belli na uvo.

Stavila je ruku na njegov obraz i privukla njegove usne ka svojim.

"Da. Veoma dobro."

Kad su se poljubili, Nalla je potapšala knjigu ponovo.

"Sigurno si dobro?" pitao je Z.

"O da."

Nalla je zgrabila knjigu, a Z. se nasmejao povlačeći knjigu ka sebi.

"Hej, šta to radiš, malena? Želiš još? Ti si previše... ti... o ne... ne uvijanje te usne... oh ne." Nalla se nasmejala: "Neverovatno! Želiš još i znaš da ćeš to i dobiti zbog Usne. Čoveče, vrtiš svog oca oko malog prsta, zar ne?"

Nalla se opustila kad je njen tata ponovo otvorio knjigu i priča je potekla iz Z-ovih usta još jednom, ujednačenog glasa:

"Čestitamo! Danas je tvoj dan..."

Bella je sklopila oči, stavila glavu na rame svog *helrena* i slušala priču. Od svih mesta na kojima je bila, ovo je bilo najlepše. Upravo ovde. Sa njih dvoje.

Znala je da Zsadist oseća isto. Videlo se po satima koje je provodio sa Nallom i svim danima kad bi se kroz čaršave približio Belli kad bi bili sami. Videlo se po činjenici da je ponovo počeo pevati, i da je počeo provoditi vreme s Braćom, ne radi obuke, već iz zabave. Videlo se po njegovom novom osmehu, onom koji nije videla sve do sad i nije mogla da dočeka da ga ponovo vidi.

Imao je svetlost u očima i u svom srcu.

Bio je... zadovoljan svojim životom. Srećan. I postajao je srećniji.

Kao da joj je pročitao misli, Z. je uzeo njenu malu ruku u svoju veću, i stisnuo je.

Da, isto je osećao. Ovo je i njemu bilo omiljeno mesto.

Bella je slušala priču i prepustila se, baš kao i njena kćerka, sigurna u saznanju da je sve kako bi trebalo biti.

Njihov mužjak im se vratio... i želeo je da ostane.

Prevela: Ana Stošić

Lektorisala i obradila: Sara Bokorjčić